

ORSZÁGÚT

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
PLÉBÁNIA LAPJA
2021. TAVASZ

250 – EGY ÉLŐ KÖZÖSSÉG ÜNNEPE
RÉGI ÉS ÚJ FERENCES ARCOK AZ ORSZÁGÚTON
HÚSVÉT – BOLDOG GYÓNÁS UTÁN JÖN A MEGÚJULÁS
COVID TÖRTÉNETEK
ÜZENET FRANCIAORSZÁGBÓL
35 (+1) ÉVE ZENG A BOANERGÉSZ

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

25th
JUBILEUMI
ESEMÉNYEK

A NAGYBÖJT LELKISÉGE. A HÚSVÉT ÖRÖME

„Átkot és áldást tártam elétek. Válaszd hát az életet!”

Van egy érdekes megfigyelés: A Jordán folyóból két tenger képződik, az egyik a Galileai-tenger, a másik a Holt-tenger. De míg a Galileai-tengerben túlrad az élet, és a föld egyik halban leggazdagabb halászhe-lye, addig a Holt-tenger az, amit a neve jelent: holt tenger, az életnek nyoma sincs benne. S a magya-rázat, részben, hogy a Galileai-tenger a Jordánból kapott vizét nem őrzi meg magának, hanem tovább ereszti és öntözi a Jordán völgyét. A Holt-tenger befo-gadja a vizet és magának tartogatja, egyetlen csöpp sem folyik tovább.

Isten szeretetét azonban tovább kell adnunk testvéreink-nek. Az a víz, amit Jézus ad nekünk, „örök életre szökellő vízforrássá lesz bennünk.” Jn 4,14.

Jézus a Jordánban való megkeresztelkedésekor a pusz-tába, a Holt-tenger partjára megy. **A halálba, majd a halálból az életbe.** A Galileai-tengernél kezd el műkö-dését, adja tovább az isteni szeretetet, az életet: „Meglá-tott két testvért, Simont és Andrást... kissé tovább menve meglátta Jakabot és Jánost, őket is hívta.” vö. Mk 1,16-20. Kafarnaumnak a szélén, a vámasztaltól szólítja el Mátét, a vámost és ad neki is új életet. Majd már a tizenkettő-vel együtt indul Jeruzsálembe, Sion-hegyére, amely ki-emelkedik a hegyek közül, amely az Isten hegye, hogy igazi és teljes életet adjon nekünk. Előtte még Jerikónál meggyógyít egy vakot, hogy lássák Jézus a Világ Világos-sága, visszaadja szabadságát a pénz-rebségában fára mászó Zakeusnak, majd Betániában feltámasztja Lázárt, hogy megmutassa Ő egyedül az Élet ura.

A mai nappal, **Virágvasárnap**al megkezdődik a **Nagy-hét, Jézus Krisztus szenvedésének, halálának és fel-támadásának a hete**, az a hét, amely nekünk kereszté-nyeknek a legfontosabb, a Hetek Hete! Jézus bevonul Jeruzsálembe a tizenkettővel, és velünk is be akar vonul-ni. Azt akarja, hogy **rajtunk keresztül is áradjon a víz**, a szeretet, az élet, amely nem zárkózik be önmagába és lesz belőle halál, amely mintegy a sátán birodalmát is mutat-já, hanem „elhal, kicsírázik, szárba szökken és termést hoz.” vö. Jn 12,24.

Jézus meghal, de ez a halál a világnak szóló halál. Az Isten nem hal meg, **az Élet**, ami elkezdődött a Galileai-tenger partján, Kafarnaumban, Jerikóban és Betániában, és re-mélem, hogy bennünk is, **tökéletes lesz a Szent Három Napon.** Az a víz, amit Jézus ad nekünk, „örök életre szö-kellő vízforrássá lesz bennünk.” Nagypéntek délutánján a katona megnyitotta Jézus oldalát és bensejéből az élet vize fakadt: „Azonnal vér és víz fakadt belőle...” Jn 19,34. A **szenstségek vize**, amelyet **Nagyszombat éjszakáján** ka-punk. Akkor is, ha már részesültél a beavató szenstségek-ben, akkor is, ha már meggyóntál a Nagyhét előtt, akkor is itt, ezen az átvirrasztott éjszakán a keresztségi fogada-lom által újra megkapod a keresztség és bérmálás szent-ségi kegyelmét, részesülsz az Eucharishtiában azokkal, akik ezen az éjszakán ténylegesen először kapják meg ezt. Mózes halála előtti nagy beszédét – mielőtt a népet elbo-csátja – így fejezi be: „Átkot és áldást tártam elétek. Átkot, ha a Törvényt nem teljesítitek és áldást, ha igen. Válaszd hát az életet!” vö. Mtörv 30,15-20. Ma a Törvény több mint a Tíz parancs, „Isten imádása teljes szívből, lélekből, elmé-ből és a felebarát szeretete, mint önmagad szeretete”. vö. Mt 22,34-40.

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket! Nagyobb szeretete senkinek sincs an-nál, mint aki életét adja barátaiért!” Jn 15,12-13.

Ez az a szeretet, amely „átfolyik a Galileai-tengeren”, átfolyik Jézuson és kell, hogy átfolyjon rajtad, hogy az Atyához vezessen! T

„Átkot és áldást tártam elétek. Válaszd hát az életet!”

fr. Horváth Achilles

XVI. Benedek emeritus pápánk írása szerint a liturgia eredendően a nép vágyát fejezte ki: keresik az Istent, a helyes megszólítást, imádási módot, és várják Isten választát, mivel „a liturgiának előfeltétele, hogy Isten válaszol és megmutatja, hogy miként imádjuk őt”.

HÚSVÉTI LEVÉL KRISZTUS URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPÉRE

„Ti lesztok az én papi királyságom, szent népem”
(Kiv.19,6)

Izrael népének Egyiptomból való kivonulása előtt Mózes a fáraóhoz fordult, engedje, hogy Isten parancsa szerint kivonuljon népével háromnapos járásra és ott áldozatot mutathasson be az Istennek. Azt nem tudta, hogy miként csak azt, hogy egész népének ki kell vonulnia, kicsinyeknek és véneknek is, és ehhez ragaszkodott, hiába alkudozott a fáraó, Mózes nem engedett.

Mózes következetessége tetszett az Istennek. Kivonulását követő harmadnap Isten meglátogatta őt, és válaszolt neki.

Sikeres kivonulásért Izrael hálaadó pászka vacsorát tartott, és ez a hálaadó vacsora lett az ősképe annak a pászka vacsorának – és az első hálaadó szentmiseáldozatnak is – amelyet Jézus tartott tanítványaival és amelyet másnap már „értünk és sokakért”, Szent Testének és Vérének valóságos áldozataként mutatott be a kereszten minden Húsvétunk, minden szentmisénk és minden hitvalló élet ősforrásaként. Ez a titok teljesedik ki egyházunk szentmiséi során az Egyházi Rend és az Eucharisztia szentségének húsvéti ajándékaként. A papi cselekedet során Jézus, a Mennyei Főpap van jelen, aki már szeretett Egyházát veszi kezébe, értünk mond áldást, minket ajánl fel, változtat át, tör meg, és oszt szét az őt éhezőknek és szomjazóknak, életet adó szent kenyérként és szomjoltó szent italaként. Valóság és misztika, példázat és liturgia... eggyé lesz a kegyelemben és új életre kel életünk különös titkaként, messze túl minden emberi képzetén. Ez a mi pászka vacsoránk. Ez Húsvét titka, Krisztus Feltámadásának beteljesedése. Ez az Egyház élete – Krisztusban!

Húsvét Szent Háromnapjának titkait szeretném áttekinteni, a liturgia cselekedetei nyomán...

HÚSVÉTI SZENT HÁROMNAP (*Sacrum Triduum Paschale*), Jézus Krisztus húsvétjának háromnapos ünnepe. A „Háromnap”-ot egybeírjuk a Triduumhoz hasonlóan, mert három napon át tart, de valójában egyetlen egybeálló háromnapos szent ünnep ez, mely során a liturgia lépésről-lépésre megjeleníti Krisztus értünk szóló megváltó tetteit, elárultatása napjától a halálon át, a feltámadás örömmünnepeig. Nincsen kitüntetett nap közöttük. Mindhárom nap egyformán kitüntetett!

NAGYCSÜTÖRTÖK

Az esti nyitó szentmisén a szertartás-vivők bevonulását ünnepélyes tömjénfüst kíséri. A romlatlan tisztaság és védettség jele ez a kezdetektől fogva. Az Úr jelenlétének felhője most is az üdvtörténet kegyelmi pillanatait idézi, Mózes, Illést, Urunk színeváltozását a Tábor-hegyen... Szinte hallani a Mennyei Atya Mózeshez intézett szavait: „Ti lesztok az én papi királyságom, szent népem” (Kiv 19,6). A választott új nép (ld. 1Pt 1,9-10) új nyelven, a liturgia nyelvén kifejezi választát, amikor a főcelebráns beénekli a Dicsőséget a Glória után, és megszólalnak a csengők és az orgona, majd váratlanul minden elhallgat, némaságra vált, és így marad a Feltámadás ünnepéig. Nincs szó mely ily kifejező lehetne. Benne van Júdás árulása, Jézus elvitele, és a néma döbbenet, hogy harminc ezüstért, egy rabszolga árért képes volt eladni a Megváltót, az Isten Fiát, a Mesterét! Ily örületes cselekedetekre képes az ember, ha elhagyja, elárulja vagy kigúnyolja Istenét!

Jézust elvitték, a tanítványok magukra maradtak. Egyedül Jézus az, aki mostantól cselekszik. A liturgiában is néma tisztelet és hála övezi tetteit, melynek csak befogadói lehetünk, résztvevői nem.

A Lábmosás ősi szertartását a Toledói Zsinat 694-ben még a kolostorok belső rendtartásához rendelte, a kolostor szegényei, betegek és befogadottjai számára, de Róma felfigyelt rá, kiemelte és egyetemessé tette. Az ige- és az áldozati liturgia között lenne a helye, mivel a szolgáló szeretet itt nem csak példázat, hanem valóságos áldozati cselekmény is! Az Eucharisztia és az Egyházi Rend szentségein túl, megjelenítője Krisztus új szeretet-parancsának is: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!” mely az egész szertartás névadója lett: *Ad mandatum...*

Ekkor mondta Jézus: „Aki megfürdött, annak elég a lábát megmosni, és egészen tiszta lesz!” (Jn13,10a) Krisztus különös kinyilatkoztató szavai ezek a keresztség szentségi titkairól! Isten a keresztség vize által, szellemi lényünket életre szóló védettségbe helyezi, Húsvét ajándékaként! A gonosz hiába próbálkozik, nincs hatalma a megkeresztelt lélek felett! Csupán hús-vér földi valóságunk az, mely veszélyeztetett, ahol beszennyeződhetünk és megsebződhetünk. Megváltó szeretetének ajándékaként, az Eucharisztia és az Egyházi Rend szentségei révén rólunk épp most gondoskodik; megtisztulásban és megtartó kegyelemben általuk részesülhetünk! Ez Krisztus gondoskodó végrendelete! Ez Húsvét titka, mely nem csak Péternek, hanem rajta keresztül minden hívőnek, minden időkre szóló üzenet!

A Getsemáni-kertben, a gyötrelem sziklájánál történtek felidézésére már az esti vigília hív, melynek kezdetén Jézus, mintegy a tanítványaihoz szólva, megkérdez minket is: „Hát egy órát sem tudtok velem tölteni?”

A szentmisét követő vigília kezdetén a triangulumnak mind a tizenöt gyertyája ég. A vigília zsoltárénekei és imádságai, Jézus búcsúbeszéde és főpapi imája alatt a két oldalán égő „apostol-gyertyák” száma egyre fogyatkozik, egyre sötétebb lesz minden. A középső, ún. „Krisztus-gyertya” azonban mindvégig égve marad. Beszédesen szép az üzenete: Krisztus meghalt, eltemették, de nem aludt ki, új életre támad hamarosan! És addig is, irgalmas szeretete által ad annyi fényt, amennyi az imádsághoz, a virrasztáshoz és gondoskodáshoz szükséges; mint egykor az óvóhelyeken. A hit, remény és szeretet gyertyája ez! Aprócska liturgiai jel, lélekmelengető...

NAGYPÉNTEK

Üres templomtér, nyitott tabernákulum, megfosztott „kirabolt” oltár, eldöntött gyertyatartók, fénytelenység és némaság – a liturgia egyazon komor, háború-dúlta állapotot idéző jelei! Az Isten nélküli világ állóképei. Amint a meleg otthonnak is elmaradhatatlan jele a rend és a gondoskodó (domosz) szeretet, úgy a templom kifosztott állapota is szembesít; érezzük, hogy nem csak üres, de otthontalan és rideg is. Vágyva várjuk Krisztus szeretetének eljövételét, a Szeretet győzelmét a kifosztó felett. Várjuk, hogy újra Élet költözzön e kiüresített otthontalanságba. Egyszerűek, s talán ezért is oly kifejezőek a liturgia eszközei!

Nagypéntek liturgiai jelzője: *Parasceve. Előkészület*. Új névnek tűnik, pedig régi, a szombat előkészítése is e néven szerepel a zsidó naptárban. Most Krisztus kínszenvedése és halála helyett, a Feltámadás (hatodik) „előkészületi” napja, jelezve, hogy Krisztus kereszttje nem a halál, hanem az élet kereszttje lesz hamarosan!

Nincs főpapunk, a szentmise-áldozat ma elmarad. Helyette mintegy a Golgota aljára, Krisztus meglelt kereszttjéhez járunk. A mi Golgotánk azonban itt áll az oltár előtt, Krisztus sírja pedig maga az oltár, kereszttünk előtte már feszület. Láthatóak, érinthetőek rajta Krisztus sebei és szegei.

Triszhagion bevonuló éneke, a lelkek mélyét érinti meg: „Szent az Isten, Szent és erősséges, Szent és halhatatlan, irgalmaz nekünk!” A leleplezés után csendben, Krisztus elé, szent sebeihez, megnyitott oldalához járulunk. Krisztus fájdalomának és kínszenvedésének keresztje hálaadássá lett szent áldozatáért. Szent sebeit már talán nem is a kéz, hanem a szív érinti meg. A hálaadás érintései ezek. Ma ez az Eucharisztia.

NAGYSZOMBAT

A liturgia templomon kívüli, világi térben veszi kezdetét. Örtüzeket ugyan, melynél olvasni, imádkozni lehetne, most nem gyújtanak, de a tűzoltáron már lobog a tűz, Isten népe csendben várakozik, várja Urának feltámadását, az új tűz és fény fellobbanását, a Világosság eljövételét. Szép hagyomány tüzet rakni az elhunytak elkorhadott keresztjeiből, hisz közülük várjuk a Feltámadott jövetelét! Először a tüzet szentelik meg, majd a berajzolt jelekkel és öt tömjénsszeggel fölékesített Húsvéti Gyertya e tűzről kapja meg a megszentelt lángot, Húsvét világosságát, és indul el a *Lumen Christi* háromszori énekével és válaszával a templomtérbe: „Krisztus világossága! – Istennek legyen hála!”

Ez Húsvét első örömhíre. Láthatóvá válik a Teremtés műve, amint a természet is hódol Isten Fia előtt. A keresztvíz megáldásakor pedig a tűz és a víz majd végleg egyesül! A Világosság örömhíre kíséri a papság és a hívek bevonulását, és tölti be az *Exsultet* „ujjongó”, gyönyörű énekét is, amint az új világosság fokozatosan betölti a templomot. A Szentlélek világossága és békéje, a Feltámadás mindenkor ajándéka jelenik meg benne, amint a hívek szíve örömmé vált. Az olvasmányok után, a *Dicsőség* nyomán pedig fölzeng a Nagycsütörtök óta néma orgona, zúgnak a harangok, életre kelnek a csengők, felgyullad a fény, oltáron a gyertyák és a *Szentlecke* után életre kel az örvendező *Alleluja* is!

A szív megtelik a Világosság örömével. Túlcordul a kegyelem. A katekumenek már nagyon várják, hogy a Mindenszentek Litániáját és a keresztvíz megáldását követően, részesüljenek a keresztség szentségében, és annak életre szóló, új életet adó, megtartó és megszentelő kegyelmeivel. Ez a nagybőjti imáink és böjtünk beteljesedése is, az egyház beteljesedő közös öröme! Majd mi is felidézzük keresztségünket a hitvallás szavaival, és a keresztvíz meghintése által ehhez mintegy pecsétet is nyerünk, mely a szláv nyelvekben ma is karizmát jelent. Gratia gratis data. Ingyen adott kegyelem, az egyház életéért. Illő, hogy éljünk is vele...

A szentáldozás utáni húsvéti örömeinket őrzi a szívrünk. Jézus örömteli, békét hozó szavai velünk maradnak otthonainkban is, Húsvét ajándékaként: „Feltámadtam, újból veletek vagyok, alleluja – Én vagyok, ne féljete, alleluja!” T

Wildner Dénes

CSALÁDI HÚSVÉT - ÖTLETEK AZ OTTHONI ÜNNEPLÉSHEZ

„Engedjétek hozzám a gyerekeket!” – Húsvétkor is

Egy ünnep különlegességét, meghittségét nem csupán az alkalom, hanem a család együttléte is jelenti. Az egyházi liturgiának azonban a gyerek nem célközönsége – ezt szülőként minden misén megtapasztalhatjuk –, a húsvéti szent három nap szertartásai pedig különösen nehezen érthetőek a kisgyermek számára. Azért, hogy az ünnep valóban „közös”, az egész családot megszólító lehessen (és ne a nyuszi kerüljön a középpontba), még hangsúlyosabbá válik az otthoni előkészület, a gyerekek felkészítése.

Családunkban az évek során a nagybőjti időszakra és a szent három nap megünneplésére több szokás is kialakult, ami segít a feltámadási örömet mindannyiunknak – öt kisebb-nagyobb gyermekünknek és nekünk szülőknek egyaránt – átélni. A 2020-as év húsvétja különösen izgalmas volt ebből a szempontból, hiszen a liturgiába csak online lehetett kapcsolódni és nagyobb teret kaptak az otthoni „szertartások”.

A **Nagybőjti** időszakra jellemző lemondásokhoz a kisgyermek kevésbé tudnak kapcsolódni. Ezért minden évben igyekszünk kitalálni valami közös, számukra is jól megjelenítő feladatot: például színes lapokra felírjuk a barátaink neveit, kihúzzuk őket és imádkozunk értük, jócselekedet-matricákkal öltöztetjük fel a húsvéti bárnyot, napi hálaadásainkból virágokkal díszítjük fel a Golgota hegyét... Így húsvétra elkészül egy szép, közös jelkép a feldíszített barka-ágak és hímes tojások mellé.

Nagycsütörtökön, ahogy Jézus a tanítványaival, mi is év-ről-évre megünnepljük a Széder-vacsorát, alapul véve a hagyományos zsidó előírásokat: megmossuk egymás kezét, eszünk pászkát, keserű gyökeret, tojást, húst, és jobbra dőlve iszunk. Közben zsoltárokat, imákat mondunk el közösen. Ezen az estén a sok érdekes zsidó szokás és hagyomány megismerése mellett a szentmise átváltoztatási liturgiája is élővé válik. A bőséges vacsora után már azt is megértjük, hogy a tanítványok miért nem tudtak Jézussal ébren virrasztani a Getszemáni-kertben. Ezen a napon különösen hálát adunk papjainkért, szerzeteseinkért is!

Nagypénteken közös keresztutat járunk. A tavalyi évben az egyik online hittanórán kapott feladaton felbátorodva legidősebb fiunk készült fel és jelenítette meg az állomásokat a rendelkezésre álló tárgyak segítségével. A bennünket körülvevő hétköznapi eszközeink a csodálatos gyermeki fantázia által egészen szokatlan, új jelentést nyertek. Az installációk szimbólumait közösen értelmeztük, beszélgettünk jelentésükről, így a tizennégy stáció mindegyike személyessé, megfoghatóvá vált a gyerekek számára, és a lényeg került a középpontba. A keresztet az állomások között mindig más gyerek vitte.

A **nagyszombat** esti-éjszakai szertartáson egyelőre (a kisebb gyermekek miatt) nem tudunk mindnyájan, közösen részt venni. Ezen a napon rendszerint húsvéti gyertyát készítünk és minden családtag megalkotja a számára fontos feltámadás-szimbólumot. Vasárnap közös énekléssel, zenéléssel, dicsőítéssel ünnepeljük Jézus feltámadását. A húsvéti öröm a csillogó szemmel, felszabadultan Alleluját éneklő gyerekeket nézve kézzelfoghatóvá válik.

Gyerekekkel ünnepelni mindig nagy ajándék számunkra. Pedagógusként és jelen élethelyzetünkben szülőként is megéljük, hogy ha az ő nyelvükön bevonjuk őket, akkor ők is átélik az ünnep örömeit, és mi is rengeteget tanulhatunk tiszta hitükből kérdéseik és megnyilvánulásaik által. Jézus valóban hívja és várja a gyerekeket, nekünk felnőtteknek csak segíteni kell őket az úton! T

Gorove Mária és Frigyesi Marci

BOLDOG GYÓNÁS UTÁN JÖN A MEGÚJULÁS

MIKLÓS ATYA GONDOLATAI GYÓNÁSRÓL ÉS GYÓNÓKRÓL...

„Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek. De ha nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.”
(Mt 6.14-15)

• **Nagybőjtben, a Húsvét előtti negyven napos előkészületi, bűnbánati időszak alatt azok is igyekeznek felkészülni a gyóntató atyákat, akik ezt csak ritkán, esetleg félelemmel a szívükben teszik. Leginkább őket fogják segíteni Miklós atya bátorító szavai és gondolatai, akit a hivatásáról is kérdezett Csegezi Mária.**

Hivatásválasztásom melegágya a család volt. Amikor erre érett fejjel visszagondoltam, úgy negyven éves korom körül értettem és tapasztaltam meg, hogy az Úr már anyám méhében kiválasztott. Heten voltunk testvérek, szüleim mélyen vallásos emberek voltak a szocializmus időszaka

alatt is. Gyerekkoromtól kezdve a pasaréti ferences közösséghez kapcsolódtam. Az Isten szeretetéről, a szerzetesi élet mélységéről Máté Teodóz atyától, Búzás Anasztáz testvértől, de Brückner Ákos Előd ciszterci szerzetestől is sokat kaptam, aki az illegalitásban is hősiesen kitartott hite és hivatása mellett. Pappá Győrben, Bánk József püspök úr szentelt 1967. június 18-án. Egyházmegyei papként Gyömörén, Tatabányán és Nagyigmádon voltam káplán, majd plébános. 1985-ben léptem be a ferences rendbe, szerzetesként Pasaréten, Gyöngyösön és Szécsényben szolgáltam. Itt a Margit körúton idén a tizennyolcadik évemet kezdtem meg. Boldoggá tesz, hogy a szolgálati helyek mindegyikén megtaláltam a hivatásom örömét.

Lelkipásztori életében mit tart a legfontosabbnak?

Lelkipásztorként számomra mindig nagyon fontos volt, hogy az embereket a bűnbánattartás útjára elvezessem, egyszerűen a boldog gyónásra segítem, hogy átérezzék és megélik azt az örömet és szeretetet, amit az Isten és a mennyben lakó szentek éreznek. Azt az örömet, amelyről Szent Lukácsnál így olvashatunk: „Mondom nektek, éppen így nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége rá, hogy megtérjen.” (Lk 15.7)

Kell, hogy a félelem, a reménytelenség, a kétségbeesés műljön el és egy-egy gyónás után megérezzék a gyónók a feltámadás örömét. Papi életemben sokszor jutott eszembe ez a valamikor olvasott mondás: Isten annyi mindent megtett már értünk, igazán megérdemelné, hogy boldognak lásson minket. Gyónásom után Isten boldog! Vianney Szent János azt írja: „A gyónás olyan mintha Istent levenném a keresztről”.

Megosztana velünk néhány fontos tudnivalót a gyónásról való készülétről és annak menetéről?

A legfontosabb, hogy a felkészüléskor az ember szívből hívja a Szentlelket!

Mielőtt önmagát és a bűneit vizsgálná, segíti a ráhangolódást, ha elmélkedünk Isten irántunk való szeretetéről. Erre nagyon alkalmasnak tartom az elveszett bárány, az elgurult drachma, vagy az Izajási képeket Isten dédelgető, gyöngéd szeretetéről, a tékozló fiú hazaváró szeretetéről. A bánat ugyanis ebből források, hiszen Isten és az emberek iránti szeretetből bánjuk meg a bűneinket.

Szent Ágoston azt mondja, úgy kell bánni, hogy nagyon kell szeretni! A bánat nagysága nem a bűn nagyságától, hanem az Isten iránti szeretet nagyságától függ. A lelkiismeretvizsgálat ezután úgy folytatódik, hogy azt vizsgáljam meg ami először magamtól eszembe jut. Ami igazán bánt, nyugtalanít, elveszi a békémet, majd lelki-tükröt is használhatunk, ezek mind jók.

Milyen a jó lelkitükrő?

Fontos, hogy legyen egy saját lelkitükröm, ahol az én „törzslapomon” a visszatérő bűneim, hibáim szerepelnek. A Szentírást olvasva mindig újabb és újabb megvalósítani valót és így megvizsgálni valót találok. A szeretethimnusz átgondolása is nagyon alkalmas a lelkiismeret vizsgálatra. Tulajdonképpen egy igazi Krisztus arc! Jó, ha az embernek van lelki vezetője és a szentgyónás lelki vezetéshez kapcsolódik.

A készülék során nem csak azt kell megvizsgálni, hogy mit tettem, hanem azt is, hogy milyen vagyok. A bűneim gyökerét kell megkeresnem és megtalálnom. Jó, ha eszembe jut a következő mondat: Ne húzzatok egy igát a gonoszokkal! Fontos észrevenni, hogy különösebb rossz megtörténte nélkül nem hűlt-e ki bennem a szeretet, és hogy lassan, lassan nem törődtem-e bele a közepszerűségbe. Bűneim nem oltották-e ki az Isten utáni vágyat. Ezek után elindulhatok a szentgyónás elvégzésére.

Megosztana velünk néhány gondolatot a lelki vezetésről is?

A lelki vezetésről már a papságom elején a legtöbbet André Louftól tanultam. *Bennünk a lélek imádkozik* című könyvében ezt írja.

„A lelkiatya olyan ember, akit magát is a Szentlélek vezérel, s aki a Szentlélekben segít, vezet másokat. Ez a kapcsolat tanúságtétel és dialógus is egyszerre. Tanúságtétel – mivel a lelkiatya hírt ad a testvérnek arról az életről, melyet a Szentlélek bontakoztatott ki benne: kimondja, közvetíti Isten igéjét... Egyszerre apa, anya és testvér – s ugyanakkor

a legértékesebb barát, aki tud együtt-szenvedni velünk, tudja velünk együtt-hordozni kísértéseink súlyát, s aki – Szent Pál szavai szerint – elszenvedi a „szülés” fájdalmait, míg Krisztus ki nem alakul bennünk. (Gal 4,19) Olyasvalaki, akinek leülepedett hite feloldja kétségeinket, nehézségeinket; s végül olyan ember, aki élő kapcsolatot jelent Krisztus és miköztünk, tanú, aki szeretetével mellettünk tesz bizonyosságot. Alkalmazhatjuk rá Kierkegaardnak apjáról mondott szavait: »Tőle tanultam meg, mit jelent egy apa szeretete, s így megértettem Isten atyai szeretetének gondolatát is; ez életünk egyetlen olyan adottsága, mely soha meg nem rendül; ez a valódi archimédeszi súlypont.«”

Jómagam is így szerettem volna tenni egész papi életemben. Imádkozom azokért, akik nálam gyóntak, igyekszem havonta szentmisét mondani értük és számon tartom őket. A Szentlélek kegyelme, ha az életük szépen alakult és számomra is kegyelem, hogy ezt láthattam és emlékezhetem rájuk.

Milyen a jó elégtétel?

Az elégtételt szinte mindig megbeszélem a gyónóval, hogy mit tudna örömmel, hálával, vagy kimondottan engesztelésül tenni, felajánlani Istennek. Gyönyörű, szívből jövő dolgok hangzanak ilyenkor el. Nagy boldogság és öröm, ha a gyónó úgy megy ki a gyóntatószékből, hogy visszanéz és visszamosolyog az ajtóból, vagy akár szól: jövök majd!

Az elégtétel lehet egy imádság, önmegtagadás, felajánlott áldozat, jótett. Nagyon fontos a szentgyónásban, hogy a gyónó mindenkinek bocsásson meg, hogy akarjon megbocsátani. Ha nem megy egyszerre, legalább az első lépéseket tegye meg. Ez a feloldozás feltétele.

Akkor is tud segíteni a pap, ha a gyónót nem lehet feloldozni?

Ilyenkor először röviden megmagyarázom, hogy miért nem lehet feloldozni. Aztán mivel ott az idő kevés, időpontokat ajánlok, hogy beszéljünk meg, és nagyon figyelek arra, hogy úgy menjen el, hogy érzékelje a valódi segítségnyújtást és később létrejöjjön a problémát megoldó találkozás. Itt különösen is fontos, hogy a beszélgetésben a pap a tanítás igazságát ne cserélje fel a látszat irgalomra, a gyónó pedig érezze meg az igazi szeretetet, a segíteni akarást, a tanítás értékességét és szükségességét. Azt, hogy van remény!

Különösen fontos, hogy ilyenkor az ember ne legyen kioktató, lekezelő, ideges, elváró, hanem megértő és mégis igaz. Sokszor eszembe jut egyik lelkiatyám, Rédly Elemér tanácsa: „Soha ne kérj számon senkitől olyat, amit soha senkitől nem kapott meg! Jól jegyezd meg, hogy soha senkit nem szidtak még jóvá!”

Lehet nehéz, lelkileg megterhelő a gyóntatás vagy a megbocsátás a pap számára?

Nekem személy szerint a gyóntatás mindig nehéz volt, igazi együtt-szenvedés, töprengés, hogy mit tehetnék a gyónóért. Kutatom magamban, hogy mit mondhattam volna, és mit mondtam esetleg rosszul. A beszélgetés során próbáltam felismerni a dolgok gyökerét, okát, hátterét, aminek az ismeretében jobban lehet segíteni.

A megbocsátást a „bújj a bőrébe és próbáld megérteni, hogy miért volt ilyen és adj időt neki a változásra” elv alapján gyakorlom, próbálok mentséget találni a számára. Bőjtölök érte, törekszem arra, hogy jobban megismerjem, mert úgy könnyebb a megbocsátás.

Miklós Atya életében milyen – velünk is megosztható – felejthetetlen emlék kapcsolódik a gyónás szentségének kiszolgáltatásához?

Számtalan ilyen emléket őrzök a szívemben. Sohasem fogom elfelejteni például azt a haldoklót, akihez a családtagok hívtak. Hallani sem akart a gyónásról, de amikor meg látott megváltozott és később még a betegsége is jobbra fordult.

Vagy amikor a gyóntatószékben ráérezek egy-egy ember bűnére és segítem őt annak kimondásában. Magamban imádkozom érte: Istenem add, hogy kimondja! Ezt hatalmas kegyelmi ajándéknak tartom.

Miklós Atya búcsúzóul és bátorításul Dosztojevszkij: Karamazov testvérek egyik regényalakja, Zoszima sztarec szavait idézte, melyet egy férjgyilkos asszonynak mondott:

„Hidd el, hogy az Isten úgy szeret, ahogy el sem tudod képzelni, hogy bűnoddal együtt, és bűnődben is szeret... Csak a bűnbánattal törődj szakadatlan, a félelmet pedig üzd el.” T

VILÁGOSSÁG A VILÁG SÖTÉTSÉGÉBEN

2021 - a Család éve

Karácsony után, Szent Család vasárnapján hirdette meg Ferenc pápa a Család évét. A kiemelt időszak 2021. március 19-én, a „családi szeretet szépségéről és örömről” szóló apostoli buzdítás közzétételének ötödik évfordulóján kezdődik, és 2022. június 26-án zárul a Családok X. Világtalálkozója keretében, amelyet – terv szerint – Rómában rendeznek meg a Szentatya jelenlétével.

A program célja, hogy a figyelmet a családi élet szépségeire, nehézségeire, fontosságára irányítsa és mindenkit biztasson, hogy legyen a családi szeretet tanúságtevője.

Ferenc pápa *Amoris laetitia* kezdetű apostoli buzdítása szerint ugyanis az a család, amely felfedezi és megtapasztalja annak örömét, hogy egy ajándék birtokosa, és hogy ő maga ajándék az Egyház és a társadalom számára, „világosság lehet a világ sötétségében”. Fontos annak a hirdetése, hogy a házasság szentsége gazdag érték, amely magában hordozza az emberi szeretet átformáló erejét. A kezdeményezések között szerepelnek a családi élet szépségeiről és nehézségeiről szóló találkozók. Különös figyelmet kell fordítani a válságban lévő házaspárokra, valamint az idősekre, felszámolva a „leselejtezés és közöny kultúráját”. A fiatalok figyelmét jó felhívni a család, a házasság, a tisztaság, az életre való nyitottság, a szegénység iránti érzékenység, a teremtett világ tisztelésének fontosságára. A család éve során különösen középpontba kell állítani a gyermekeket is. A tematikus év kiemelt szándéka, hogy a házastársakat és családokat egyre nagyobb mértékben bevonja az Egyház és saját plébániájuk életébe. **T**

ÉSZREVÉTELLEN SZERETET

2021- Szent József év

A Család évének programjához szépen illeszkedik, hogy a Szentatya – aki közismerten Szent József nagy tisztelője – meghirdette a Szent József évet, amely 2020. december 08-tól 2021. december 08-ig tart.

Szerető, gyöngéd apa, engedelmes és befogadó Isten akaratával szemben. Bátran kreatív, munkás, aki mindig a háttérben marad – Ferenc pápa így jellemzi Szent Józsefet a Patris corde (Atyai szívvel) kezdetű apostoli levelében.

A Szentatya rávilágít az egyszerű emberek értékére, mind azoknak a fontos szerepére, akik a hétköznapiakban, távol a rivaldafénytől türelemmel hintik maguk körül a reményt és példát adnak a felelős magatartás terén. Olyanok ők, mint Szent József, aki észrevétlen maradt, ám szerepe mégis példa nélkül való az üdvörtörténetben. Szent József úgy teljesítette ki apai szerepét, hogy a háttérbe állította magát és szeretettel a Messiás szolgálatának szentelte életét. Szent József apasága megmutatkozik az Istennek való engedelmségében is. Az ő beleegyezése megmenti Máriát és Jézust, ugyanakkor megtanítja Fiának, hogy az Atya akaratát kövesse, és együttműködjön a megváltás nagy misztériumában. Szent József a befogadás atyja, mert előfeltétel nélkül elfogadta Máriát. Ez a gesztusa ma is fontos, amikor pszichés, verbális és fizikai erőszak éri a nőket – mutat rá levelében a pápa. Mária jegyese bizakodik az Úrban, elfogadja élete történetét anélkül, hogy megértené őket, bátran vállalja feladatát a Szentlélek erejéből fakadóan. Rajta keresztül üzen nekünk Isten: „Ne féljete, mert a hit értelmet ad minden boldog vagy szomorú eseménynek.” József példáját követve mi is fogadjunk el másokat kirekesztés nélkül, előnyben részesítve a gyengéket – buzdít a Szentatya, aki mindennap külön imában kéri Szent József segítségét. Ferenc pápa emellett – Szent József munkás életét példaként hozva – erőteljesen felszólít mindenkit: kötelezzük el magunkat a sürgető szociális problémák megoldása mellett – ez a Covid19 járvány okozta munkanélküliség árnyékában különösen fontos – hogy elmondhassuk: egyetlen fiatal, egyetlen ember, egyetlen család sem marad munka nélkül. **T**

Forrás: Magyar Kurír

NEM AZ ESKÜVŐRE.
A KÖZÖS ÉLETRE KÉSZÜLÜNK

Miről szól a plébániai jegyeskísérés?

Tizenöt év házasság után leginkább tanulni érkezünk a plébánia tavalyi jegyeskísérésére, bár „beosztásunk” szerint – életünkben először – csoportvezetőként szerepeltünk a résztvevők listáján.

Nem éreztük, hogy a téma (azaz a házasság) szakértői lennénk, hiszen csetlünk-botlunk mi is, mégis mit adhatnánk a házasságra készülő pároknak? – gondoltuk. De aztán arra jutottunk, magunkat adjuk. A saját történeteinket, tapasztalatainkat, humort és nyíltságot. És talán ez így elég lesz valamire.

Talán azért is elég volt, mert a jegyeskísérésnek komoly múltja és kidolgozott rendszere van az Országúti Ferences Plébánián. Jóval több ez, mint egy kötelező, de gyorsan le tudható tanfolyam. Nem véletlen, hogy olyan párok, akik egyébként más plébánián tervezik az esküvőjüket, itt készülnek – nem az esküvőre, a közös életre. A felkészüléshez nem kevés inspiráló gondolatot kapnak itt, akár nyolc hónapja, akár nyolc éve ismerik egymást.

MIA MENET?

Járvány-mentes időszakban tíz héten át, heti egy este megtelik a fiatalokkal és velünk, kísérőkkel az emeleti hittanterem. Minden este egy előadással kezdődik, amely bemutatja az aznapi témát – az előadásokat szakemberek vagy gyakorló házaspárok tartják, tehát az elmélet mellett sok-sok gyakorlati információt is kaphat a hallgatóság. Utána (szintén régóta házas) párok tanúságtétele következik, azaz az előadásban felvezetett problémáról elmesélik, náluk miként van jelen, hogyan sikerült már megoldani, vagy miként dolgoznak a megoldáson folyamatosan. Majd következik az esték utolsó felvonása. Vagy két csoportvezető házaspár segítségével beszéli át az adott témát négy-öt esküvő előtt álló pár, kiscsoportban, vagy a fiatalok páros beszélgetésre foglalnak helyet a rögtönzött kétsze-

mélyes asztalok mellett. Ebben az esetben gyertyafénynél, egy segítő kérdéssor alapján beszélgetnek négy szemközt még egy órát. Tudjuk, mennyire nehéz a hétköznapi munkában mellett megteremteni a lehetőségét annak, hogy két ember csak egymásra figyeljen, és ne térítse el őket semmi a gondolataiktól – ez is egy élmény, egy gyakorlat, amit a találkozók során megtapasztalhatnak, majd magukkal vihetnek a párok. A terítékre kerülő témák alaposan körbejárják a házasság elméletét és gyakorlatát: beszélgetünk a családról, ahol felnőttünk, a hit és a kommunikáció szerepéről a párkapcsolatban, jogi és anyagi kérdésekről, de szexualitásról és családtervezésről is.

ESKÜDNI – JÁRVÁNYIDŐSZAKBAN

Tavaly a Covid-19 közbeszólt, személyes találkozókra sajnos március után már nem volt lehetőség a jegyesoktatás során sem. A plébánia viszont pillanatok alatt alkalmazkodott a helyzethez: az előadásokat előben közvetítették – így mindenki otthonról követhette – utána pedig a kiscsoportos beszélgetéseket online megtartottuk. Szerencsére ekkor már könnyebben tudtunk egymáshoz kapcsolódni, ismertük egymást annyira a párokkal, hogy gördülékenyen folytathattuk a beszélgetéseket. Nekünk óriási segítség volt, hogy egy profi csoportvezető páros mellett „dolgozhattunk”, akik számos izgalmas-játékos feladatot hoztak az estekre, amelyeket megoldani kigondolni – és összehozni a közös megoldást – számunkra is kihívás volt.

A fiatal párokat megismerni élményt jelentett, ahogy arról mesélni is, hogy egy házasságot működtetni, egy házasság mellett kitartani feladat, de megéri azt az „igent” újra és újra kimondani egymás mellett. Megható volt, hogy a csoportunkhoz tartozó egyik pár online esküvőjén tavasszal mi is részt vehettünk.

Az idei jegyeskísérés megint más lesz, a pandémia miatt online előadásokkal és minimális – csak az aktuális törvényi szabályozás keretein belül megvalósítható – személyes találkozásokkal indul. Reméljük a vége pont a tavalyi fordítottja lesz, egyre több személyes találkozással! **T**

Szigeti Hajni és Komáromi Balázs

35 (+1) ÉVE ZENG A BOANERGÉSZ

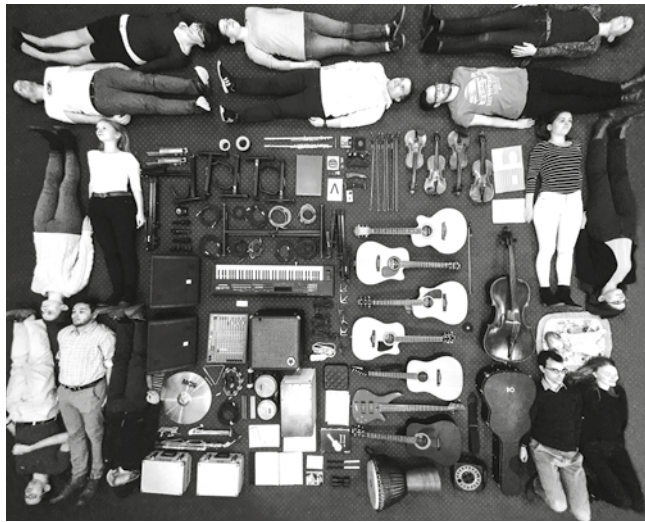
Harminchatodik évében jár az Országúti Ferences Plébánia ifjúsági zenekara, a Boanergész együttes

A Boanergész együttes 2020-ban templomunk – szentelésének 250. évében – ünnepelte fennállásának 35. évét. Azaz ünnepelte volna, mert a járvány miatt nem tudtunk közösen megemlékezni az évfordulóról. Az ősszel bevezetett korlátozások miatt pedig a hagyományos vasárnapi esti félnyolcas szentmiséről is „költöznie” kellett a zenekarnak, így lett a szombati, az előesti mise „gitáros”. A születésnap apropóján Csanády Lőrinc foglalja össze a zenekar múltját és jelenét az alapító, Varga Attila korábbi írásai nyomán.

A zenekar 1985 tavaszán, a húsvét vasárnapját követő, második szentmisén „alakult”, ekkor kezdték az alapítók először hangszerekkel kísérni a liturgiát a Margit körúton. Az együttes tíz év működést követően egy lelkigyakorlaton vette fel a Boanergész nevet, amely a szentírásból vett kifejezés: Jézus kiválasztotta a tizenkettőt, köztük „Jakobot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai” (Márk 3,17). Az apostolok meghívás történetéhez kapcsolódó névválasztás szorosan összefügg a zenekar hitvallásával, úgy fogalmaztak akkor: „az apostoli kor tüzeit, lelkesedését, természetességét képviseljük”.

A Margit körúton, mielőtt a zenekar megalakult volna, már elkezdődött egyfajta Szentlélektől vezérelt megújulás. A szentmisékre beköltözött egy-egy – akkor még hangszerek által nem kísért – új ének, például Az Úr jósága kezdetű dal. Az alakuláskor eleinte csak gitárral kísérték az énekeket, majd később hegedűvel, szintetizátorral, basszusgitárral. Maig meghatározó az együttes hangzásában – a könnyűzene ellenére az erős szimfonikus jelleg, ezt erősíti a több vonós és fúvós hangszer. A tagok száma folyamatosan változott az idők során, de általában 15-20 fő volt. A zenekar alapelveihez tartozik, hogy bárki csatlakozhat, aki építi, szépíti, és nem lerombolja a közös szolgálatot. A zenészek hangszerük mellett énekszólammal is bekapcsolódnak a zenélésbe, bár az esti félnyolcas szentmise arról ismert, hogy itt „400 fős kórus” énekel a misén, mivel jellemzően a hívek is aktívan bekapcsolódnak és énekükkel részesei a liturgiának.

Szolgálatunk elsődleges szerepét abban látjuk, hogy a résztvevő híveket a zene segítse az Istennel való találkozásban és meghallják az Ő hangját. A zene feladata tehát nem lehet öncélú gyönyörködtetés, csak akkor van létjogosultsága, ha csatornaként tud szolgálni a találkozáshoz, és nem elvonja a figyelmet arról. Ezért is ül oldalt a zenekar, mindenféle különösebb emelvény nélkül, „a középpontban az Eucharisztia volt és van a mai napig” – fogalmazta meg Varga Attila a harmincéves jubileum ünneplése kapcsán. Ebből következő vállalásunk, hogy minden hónap harmadik vasárnapján a mise után rövid zenés szentségimádást tartunk.

Az alapító Varga Attila 2012-ig zenélt rendszeresen a zenekarral, ezt követően vettem át az együttes vezető feladatait. Pár évvel később, 2014 őszén több meghatározó taggal bővült együttesünk, ami nagyban formálta a következő éveket. Évről évre komoly munkát fordítottunk nem csak a zenei igényesség növelésére, de a dalok újraválogatására és számos új ének megtanulására. Reményeim szerint az Attila által lefektetett alapértékek a zenekar számára mindvégig megmaradtak, a kor aktuális kihívásaira reagálva pedig sok mindent újra gondoltunk és igyekeztünk fejlődni.

Egyre fontosabbá vált számunkra a liturgia szabályainak való megfelelés. Ellenőriztük és eszerint válogattuk újra az állandó miserészeket (kyrie, gloria, sanctus, agnus dei). Az elmúlt években új módszert kezdtünk alkalmazni a zoltáréneklésre is, amely egyszerre hordozza a könnyűzene jellegzetességeit és a zoltáréneklés elvárásait, a pontos szöveget és a könnyű bekapcsolódás lehetőségét. Az elmúlt évtizedben igyekeztünk alapvetővé tenni a zenei hangzás folyamatos csiszolását, fejlesztettünk a hangrendszeren, az eszközökön és a beállításokon. Hangsúlyt fektettünk az adott tagok egyéni és csapatban való zenélésének fejlődésére is. Sokan részt vettünk a KAZETTA – Katolikus Zenei Táborokban, ahol egyéni hangszeres tudásunkat tudtuk fejleszteni, továbbá magunknak is szerveztünk kreatív hétvégét, ahol olyan aprólékos munkára van lehetőségünk, amire a szentmisék előtt tartott próbákon nincs idő.

A Margit körúti szolgálattétel mellett gyakran kapunk meghívást más alkalmakra zenélni, így eljutottunk sok esküvőre, lelkinapra, és számos igen megtisztelő felkérésnek tudtunk eleget tenni. Az elmúlt tíz évben négyszer zenéltünk a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón, ami zenekarként is minden alkalommal nagy ajándék, közösségi élmény, és hatalmas motivációforrás, hiszen itt minden alkalommal sok száz fiatallal dicsőíthetünk együtt. 2016-ban a Krakkói Ifjúsági Világtalálkozó egyik magyar helyszínén végeztünk zenei szolgálatot. Különösen meghatározó élmény volt ez számunkra, hiszen három napon keresztül kísértük a magyar püspök atyák katekéziseit, a szentmiséket és más programokat, majd a zarándok csapattal együtt részt vehettünk Ferenc pápa fogadásán és a közös szentmisén kétféle fiatallal együtt. Zenekari működésünk egyik fénypontja pedig a Panama Nap nevű rendezvény volt, amely a Panamai Ifjúsági Világtalálkozóval zajlott párhuzamosan. Az Elek Gyula Arénában tartott eseményen mintegy kétezer fiatalnak zenéltünk profi hang- és színpadtechnikával, ami óriási megtiszteltetést és felelősséget jelentett. Zenekari hangzásunkat vonósokkal, a 4 Akkord Show Kórusral, illetve dobfelszereléssel együtt szólaltathattuk meg, ami olyan lehetőség és kihívás volt számunkra, ami nem sok amatőr zenekarnak adatik meg Magyarországon.

Az együttes a harminchat év alatt kilenc lemezt adott ki. Ebből az első nyolc az Életünk Krisztus sorozat, amely 1992 és 2002 között született meg Varga Attila vezetésével. Ezekon számos saját szerzemény hallható, illetve több élő felvétel is, amelyek a félnyolcas miséken készültek. Hosszabb szünet után, 2017-ben mi is hangfelvételre szántuk el magunkat és megpróbáltuk megőrizni az esti misék sorozatának egy igazán különleges, varázslatos időszakát, az adventet. A Készítsétek az Úr útját nevet viselő lemezre az advent és karácsony jellegzetes dalai mellé néhány további éneket rögzítettünk. Két napon keresztül vettük fel a dalokat a Rózsadombi Krisztus Király templomban, amit éjszakába nyúló szerkesztő munka követett. Reméljük, hogy sikerült valamit megmutatnunk ebből a számunkra igen kedves időszakból. Az elmúlt két év munkájának gyümölcseként újra kiadtuk az Életünk Krisztus sorozatot, amely a grafikai egységesítés mellett az eredeti master szalagok újrადigitalizálásával járt, így igyekeztük ezt a kincsestárat megőrizni és minél szélesebb körben elérhetővé tenni.

A folyamat lezárásaként 2021. január-február során elérhetővé váltak a lemezek népszerű streaming szolgáltatóknál is. (A lemezek CD-n kaphatóak a ferencesek webshopjában is: bolt.ferencesek.hu).

A hétről hétre való találkozások, az egyéb szolgálatok és a zenélésen kívüli programjaink közösséget formáltak belőlünk, életre szóló barátságok kötődtek és többen a házastársunkat is a zenekarban találtuk meg. Baráti kapcsolatba kerültünk több, az életünkre nagy hatást gyakorló ferences szerzetessel. Tizenkét éven keresztül vezette a félnyolcas misét Benedek atya, aki a zenekart sokszor kísérte el lelkinapra, táborozásra. A zenekar lelki alapjait rengeteg köszönet illeti. Nikodémus atya derűje és prédikációi pedig sokunknak emlékeztetések maradtak. Mostanra a mi generációnk is abba az életszakaszba ér, amikor egyre kevesebb időnk és energiánk marad a zenekarra a családjuk mellett. Az együttesbe új tagok érkeznek és veszik át a „régiektől” a stafétát. Igyekszünk minél többet átadni azokból az alapelvekből és értékekből, amelyeket mi is kaptunk elődeinktől, kiegészítve mindazzal, amit már mi gyűjtöttünk össze. Nagy öröm látnunk, hogy egy láncolatnak lehetünk részei. Bízunk benne, hogy ha Isten akarata szerint végezzük tovább munkánkat, ha lesznek az alázatos szolgálat iránt elkötelezett fiatalok és hitüket megélni és dicsőíteni vágyó szívek, akkor Ő megsegíti az együttest abban, hogy tovább vezethesse a résztvevőket Isten jelenlétébe, a Vele való egyre szorosabb találkozásokra. T

Csanády L. & Anna

250 - EGY ÉLŐ KÖZÖSSÉG ÜNNEPE

„A kő, melyet az építők elvetettek, szegletkövé lett
...az Úr tette azzá” (Mk 12,10)

A 2020-as évben ünnepelte az Országúti Ferences Plébánia, a templom fennállásának 250. évfordulóját. Színes, mozgalmas, meglepetésekkel teli eseménysorozat jött össze, amelyek során a plébánia minden tagja megtalálhatta azt, ami neki szól. Az év végéhez elérve elmondhatjuk, a jubileum közös, az összetartozást erősítő élménnyé vált, a programok vége pedig valami újnak a kezdete lehet.

A szervezőcsapat két oszlopos tagjával Szelényi Zsolttal és Frigyesi Mártonnal Balázsdí - Szabó Nóra beszélgett.

Hogyan vágtatok bele ebbe a szép, ám igen nagy feladatba? Milyen szempontok szerint állítottátok össze a jubileumi ünnepségeket?

Szelényi Zsolt: 2019 októberében kezdtünk el azon dolgozni, hogy méltóképpen ünnepeljük meg a Margit körüti templom szentelésének 250. évfordulóját. Egy szervező bizottságot alakítottunk, és közösen találtuk ki a program-sorozatot. Arra törekedtünk, hogy övodástól nyugdíjasig minden korosztályt megszólítsunk egy-egy eseménnyel és behívjuk a templomba azokat az embereket is, akik amúgy nem fordulnak meg nálunk. Nagy figyelmet fordítottunk templomunk és közösségünk múltjának megismerésére, ugyanakkor szeretnénk volna bemutatni a jelen plébániai élet sokszínűségét. Emellett fontosnak tekintettük, hogy híveink minél nagyobb számban aktívan és személyesen is hozzájáruljanak a múlt felidézéséhez és a programok megvalósításához. Ezért hirdettük meg 2019 novemberében *Múltidéző* címmel felhívásunkat. A beérkezett írások, emlékek képezték a jubileumi kiadvány középső részét.

Melyik esemény nőtt leginkább a szívetekhez?

Sz. Zs.: Nem tudok választani, mindegyik programot a gyermekemnek tekintem. Ha mégis ki kell emelnem, akkor az évforduló napján, szeptember 23-án bemutatott ünnepi misét és az azt követő hangversenyt, valamint a szeptember 27-én tartott püspöki szentmisét említeném. Az évfordulós misének külön ünnepélyességet adott, hogy a Fő utcai kapucinus templomból érkező szerzetes testvérek

eljöttek, velünk együtt lenni. Az utána következő hangverseny pedig egyszerre volt felemelő és megindító.

A Székely János püspök atya által bemutatott szentmise alatt valahogy jó értelemben rám szakadt a 250 év súlya. Az az érzés fogott el, hogy a 250 évhez képest milyen csöpp az én életem, hát még ha az Örökkévaló dimenziójába helyezkedem, aki előtt „egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap”.

Frigyesi Márton: Valóban erős, felemelő élmény volt az évforduló napján tartott ünnepi mise a tavasz során felújított, kitakarított, új díszeket kapott templomban. Jó érzés, hogy volt lehetőség a templomot is „felkészíteni” erre az ünnepre.

Mivel szólítottátok meg közösségünk legkisebbjeit, a gyermekeket?

Sz. Zs.: A hagyományos tavaszi rajzpályázat témaválasztásában („Otthon vagyok az Országúton”) már igyekeztünk a gyermekek figyelmét is a templom születésnapjára irányítani. A sors furcsa fintora, hogy a gyerekek a rajzokat a tavaszi országos karantén ideje alatt alkották meg, ezáltal a kérdésfeltevés is mélyebb, személyesebb értelmet kapott. Az ünnepi szentmise utáni családi napon külön programmal készültünk a gyerekeknek is. Volt lehetőségük ügyességi játékokat kipróbálni, kézműveskedni, közösen játszani. Ehhez persze segítőkre is szükség volt: nagy élményt jelentett a plébániára járó fiatalokkal való közös szolgálat, akik segítették a kisebbeket az alkotásokban, játékokban. Valóban „családi” hangulatúvá sikerült ez a délelőtti. Októberben templombejárást tartottunk a kisebbek számára, ahol a már jól ismert épületet fedezhették fel új szempontok alapján.

(Tavasszal az Eutikhosz Közösség szervezésében sor került egy templomismereti kvízre gyerekek és felnőttek számára is – hasonló szempontok szerint).

Hogyan ünnepeltek plébániánk felnőtt hívei?

Sz. Zs.: Örömteli élményt jelentett, hogy mindjárt a legelső programra, Farbak Péter templom bemutatójára is mintegy száz fő jött el szeptember közepén. A – Nagy László Adrián orgonaművész és Zsemlye Sándor szaxofon művész fémjelezte – SaxOrgan hangversenyen, az orgona és a szaxofon tán kissé szokatlan, de nagyon is harmonikus párosa

igazi csemege volt. *Händel, Verdi, Bach, Villetta, Kaper, Fauré* klasszikus darabjai mellett nekem leginkább karnagyunk, Nagy László Adrián dzsesszes stílusú szerzeményei, a *Szent Ferenc és a madarak*, valamint a *SaxOrg Song* tetszettek. A másik klasszikus zenei program az évforduló napján, szeptember 23-án tartott hangverseny volt, amelynek keretében Lógó Tibor karnagy vezényletével *Vivaldi: Glória* című műve csendült fel. A közönség fogadtatása önmagáért beszél: a lelkes tapsviharral elérte, hogy ráadásként a mű egyik jellegzetes részét megismételjék.

Három orgonahangversenyt is tervezünk, Schnell Máté és Kiss Zsolt orgonaművészek koncertje jelentős érdeklődés mellett lezajlott, sajnos Kapitány Dénes koncertjére a járvány miatt már nem kerülhetett sor.

Emellett voltak olyan programok, amelyekre jellegüknek fogva kisebb csoportokban lehetett jelentkezni. Az interaktív orgonabemutató és a Budai Ferences Könyvtár bemutatója nagy érdeklődés mellett zajlott. Az ünnepi szentmisékbe – a személyes részvétel mellett – online módon is sok testvérünk bekapcsolódott.

Sok-sok ember emlékei alapján készült a jubileumi kiállítás és a könyv. Kik meséltek a templomról?

Sz. Zs.: A könyvet Gödölle Mátyás szerkesztette, hozzá futottak be az anyagok a szerzőktől, a visszaemlékezések a hívektől, valamint a tömegtelen mennyiségű fénykép közül is ő válogatott. A könyv grafikai terve és arculata Kohán Józsefet dicséri. A történeti rész főként a plébánia évkönyveiből, a Historia Domus-okból állt össze, ezek az írások bőséggel szolgáltattak érdekesebbnél érdekesebb történeteket. Így például a ferencesek által egészen a második világháborúig folytatott gazdálkodásról, a betörésekről vagy a múlt század első felében fennálló tehetársaságról. A felhívásunkra beérkezett írások szerzői között fiatalok, középkorúak és idősek egyaránt szerepelnek, ami külön öröm. Van, aki páter Tamás Alajos karnaggal és a Kapisztrán Kórusral kapcsolatos emlékeit elevenítette fel, van aki a rendszerváltás környéki évtizedekre összpontosított, és van, aki csak pár éves, de annál meghatározóbb ferences kötődését fogalmazta meg. Ebből is látszik, hogy országútinak lenni nem mennyiségi, hanem lelki kérdés.

A kiállítás, mely terveink szerint még sokáig megtekinthető lesz a plébánia földszinti folyosóján, Bodroghelyi (Légár) Katalin szervezésében valósult meg. Ő és a szakmai munkáért felelős F. Romhányi Beatrix rengeteg munkát fektettek abba, hogy a templom történeten túl a XX. század legmeghatározóbb, legkarizmatikusabb ferences szerzeteseinek is emléket állítsanak. A kevés és legkülönbözőbb helyről származó források miatt azt gondolom, ezt volt a legnehezebb összeállítani. Úgy vélem, hogy nemcsak a tartalmi rész, hanem a grafikai tervezés és a kivitelezés is rendkívül színvonalasra sikerült. Érdemes mindenkinek megtekinteni – aki még nem látta. Légár Katint annyira magával ragadta a téma, hogy már a folytatáson gondolkodik. Ugyanígy biztatom e cikk olvasóit, hogy a jubileumi könyvet is vásárolják meg, tudomásom szerint az ötszáz példányból már száznál is kevesebb érhető csak el.

Mi volt a legemlékezetesebb élményetek a szervezés során?

Sz. Zs.: Annyit talán elárulhatok, hogy mind a könyv, mind a kiállítás életre hívása – az anyag bősége miatt – versenyt futás volt az idővel. A hivatalos könyvbemutató előtt két nappal szállították ki a köteteket, alig száradt meg rajtuk a festék. Ugyanígy a kiállítás tablói is a megnyitó napján kerültek fel, itt is volt némi izgalom, de az elvégzett munka minősége mindkét esetben magáért beszél. A könyv és a kiállítás anyaga számomra, régi országúti számára is rengeteg újdonsággal szolgált. Például nem tudtam arról, hogy a plébániánkhoz tartozott egy kápolna, a Veronika kápolna, mely az ötvenes évekig fennállt. De az is érdekes, hogy az ágoston rendiek első temploma a mai templom helyén csak pár évtizedig működött, mivel annyira gyorsan növekedett Víziváros lakossága, hogy gyorsan megszületett az igény egy nagyobb templom felépítésére. Így épült fel 250 éve a mostani templom szó szerint a régi templom köré.

F. M.: Számomra nagyon izgalmas volt a templommustrára való felkészülés. Rengeteget készültem rá, de külön ajándék volt Rökus testvérrel bejárni a templom és kolostor épületét, rejtettebb zugait, megtudni tőle egy-egy helyhez kapcsolódó történetet, legendát. Ebből a gazdag élményanyagból kezd körvonalazódni egy újabb program – ezúttal a nagyobb iskolásokat, kíváncsi szülőket megcélozva –, hiszen a mostani ünnepségsorozat nem pusztán lezárása az elmúlt 250 évnek, de egyben nyitánya is a következőknek.

A múlt és a jelen fényében hogyan látjátok plébániánk jövőjét?

Sz. Zs.: A járványhelyzet miatt elhalasztott kerekasztal beszélgetés egyik témája pont az lett volna, hogy a nálam sokkal nagyobb perspektívával rendelkező személyek hogyan tekintenek előre, ami tényleg fontos kérdés. Én inkább azt mondanám el, milyennek szeretném látni plébániánkat két évtizedes távlatban. Felemelő volt megtapasztalni, hogy sokan, sok energiát fektettek a programok megvalósításába. Jó volna, ha a tevékeny hívek körébe minél több embert, minél több korosztályt be tudnánk vonni, hogy akik hétről hétre ide járnak misére érezzék, rájuk is egytől egyig szükség van. Az Antiochia Közösség fiataljai által kísért Szentségimádás például ebbe az irányba mutatott. Így épülhetünk körül köre, emberről emberre Krisztus élő templomává. Öröndetes, hogy nagyon sok gyerek vett részt az őket célzó programokon, a rajzversenyen, a kalandos templommustrán, a püspöki misén. A plébániai élet jövője szempontjából ez különösen biztató. Ha ők kötődni fognak plébániánkhoz, és ami a legfontosabb, Istenhez, biztos háttere lesznek az Egyház legfontosabb küldetésének, az evangelizációnak. Valódi álmom, hogy ebben a küldetésben tudjon előre lépni az elkövetkezendő évtizedekben az országúti közösség.

F.M.: Ez az ünnepségsorozat lehetőséget adott mindnyájunknak, hogy még inkább otthonunknak érezzük a templomot és plébániát. Biztos vagyok benne, hogy gyermekeink is megélik az idetartozás és összetartozás örömét, ami új lendületet adhat a plébánia jövőjének. **T**

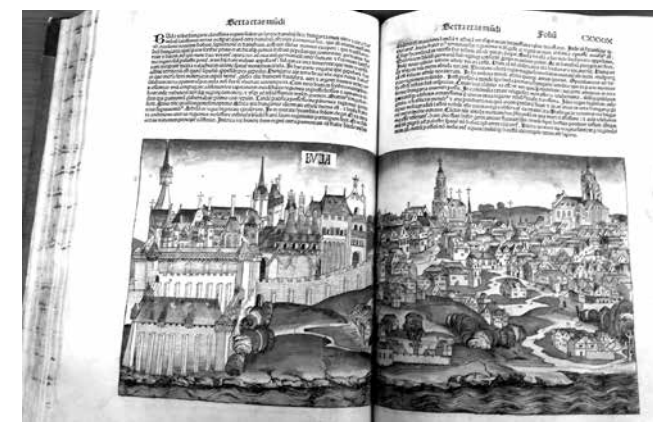
A MAGYAR FERENCES KÖNYVTÁR TÖRTÉNETE

A KEZDETEK – 1. RÉSZ

Magyarország nagy középkori egyházi és főúri könyvtárai a XVI. században szinte kivétel nélkül teljes egészében megsemmisültek vagy szétszóródtak. Jobb esetben sikerült elmenekíteni a gyűjtemények egy részét, de a könyvvállomány a szállítással is sérült, csonkult, és megszűnt az intézményi folyamatosság. A hazai műemlékkönyvtárak jobbára XVIII–XIX. századiak. Magyarországon az egyetlen, a középkor óta folyamatosan ugyanabban a városban létező könyvgyűjtemény a Gyöngyösi Ferences Könyvtár.

Az Országúti Ferences Kolostor egyik szárnyában elhelyezett Magyar Ferences Könyvtár törzsállománya hazai viszonyok között meglehetősen réginek számít, sőt, Pest-Budán a legrégebbi.

Ugyanis a főváros török megszállása után Mátyás világhírű könyvtára szétszóródott, a középkori domonkos és ferences teológiák könyvtárai a többi szerzetesrendek gyűjteményeivel együtt megsemmisültek. A Duna két partján fekvő város ma is látható könyvtárai ezért mind későbbi korból származnak.

Amikor a XI. Ince pápa kezdeményezésére létrejött Szent Liga felszabadította a magyar királyvárost, a bosnyák ferencesek valószínűleg már Pesten voltak, 1686-ban települtek át Budára. A sikeres ostrom után valamennyi hazai ferences rendtartomány tagjai kérvényezték a városban való le- illetve visszatelepedést. A bosnyák bányavidéki ferencesek először egy kis házat kaptak, amely a mai Csalogány és Gyorskocsi utca sarkán állhatott. Ez már eredetileg is szűk volt számukra, ezért hamarosan kiutalták nekik azt a vízivárosi ház csoportot, amelyben korábban török dervisek laktak. Itt építették meg a Fő utcai rendházukat és a Szent Ferenc sebei templomot, amely 1757-től – az itt élő szerzetesek kérésére – az újonnan létrehozott Kapisztrán Szent Jánosról nevezett rendtartományhoz került. Mivel a házban 1703-tól klerikát is működött, a könyvtárát a szükségleteknek megfelelően intenzíven gyarapították.

A rendtartomány egyik XVIII. századi történetírója, P. Emericus Pavich szerint a bibliotékát P. Villov István (†1747) alapította, aki a nekrológium szerint „tanult férfi és igaz szerzetes volt”.

Villov először 1722-ben volt a ház lakója, amikor is filozófiát tanított a klerikusoknak. Pavich feltételezésével szemben az az igazság, hogy a könyvtár legrégebbi könyvlistája 1711. május 6-án készült, Fr. Ludovicus Burgstaller és Fr. Caesaris Lebermayr írták alá. Száztizennyolc kötetet soroltak fel, és e lajstrom könyvei közül jó néhány mind a mai napig megvan a provincia központi könyvtárában, tehát e korai gyűjtemény nem vészett el vagy semmisült meg. Főként latin és német homiletikai könyvek voltak. A következő évben tizenkilenc új könyvre tettek szert, jobbra egyházatyák műveire. Vagyis, bár P. Villov István igen jelentős mértékben, több, mint nyolcvan könyvvel gyarapította a gyűjteményt, alapítónak nem lehet nevezni. A könyvek raktári jelzetének bonyolultsága nagy, több részre osztott állományt sejtetnek. A korai gyűjtemény kötése szinte kivétel nélkül meglehetősen egyszerűek.

A ma is rendelkezésre álló művek vaknyomás, kapocs nélküli sima barna bőrkötésben – olykor pergamenkötésben vagy kiadói papírkötésben vannak.

Pest-Buda másik régi gyűjteménye a Pálos Könyvtár, sokkal reprezentatívabb és jelentősebb volt a század első felében, ám amikor II. József 1786-ban feloszlatta a rendet, a bibliotékát kiürítette, így a folyamatos működés megbícsaklott.

Ez azonban a ferences könyvtárra is elmondható, hiszen 1785-ben II. József rendelkezése alapján a szerzeteseknek el kellett hagyniuk házukat. A vízivárosi kolostort a kalapos király az Erzsébet-apácáknak adta, a ferencesek pedig megkapták a feloszlott ágostonosok 1724-től 1768-ig épített országúti rendházát és templomát, ahová április 9-én ünnepélyes processióval át is vonultak. Ingóságait, így a könyvtárat külön szállították a kijelölt épületbe. **T**

Folytatjuk ...
írta: Fáy Zoltán

AZ ORSZÁGÚTI ORGONA TITKAI

A négy billentyűzeten összesen negyven regiszter szólaltatható meg, ami összesen kétezer-hatszáz-huszonhárom sípot jelent, a legkisebb alig néhány centi, a legnagyobb pedig megközelítőleg négy és fél méteres.

Templomaink egyik meghatározó berendezési tárgya, az orgona, egy olyan **eszköz**, amely egyáltalán nem szakrális eredetű, nagyon is profán, sőt pogány gyökerekkel bír. Nem véletlenül emeltem ki az **eszköz** szót: hiszen neve e szó görög megfelelőjéből, az **organon**-ból származik. Bár a Kr.e. második-harmadik század környékén Alexandriában „találták fel”, hozzánk a római birodalom „közvetítésével” jutott el. Ott ugyanis a cirkuszi játékok, színházi előadások kísérésére használták, valamint a császári bevonulások és szertartások ünnepélyességét emelték vele. Emiatt sokáig ellenérzést váltott ki a keresztényekben (a keleti egyházak mai napig nem használják), történelmileg mégis úgy alakult, hogy a kereszténység elismerése, hivatalos vallássá válása után szép lassan beköltözött templomainkba és liturgiánkba.

Az orgona kezdeti formájához képest így hosszú fejlődési utat járt be és a legbonyolultabb, legösszetettebb, ugyanakkor a legtöbb lehetőséget magában hordozó hangszerré vált.

Az orgona különböző méretben készülhet, ennek megfelelően állhat egy, de akár több száz sípsorból is, amelyek mind egymástól eltérő hangszínt, karaktert, hangerőt, sőt hangmagasságot képviselnek. Az egyes sípsorok (regiszterek) hangzása több tényezőtől függ: a sípok készülhetnek fém- vagy fából, eltérő a szerkezetük (megszólalási elvük), az alakjuk, formájuk, anyagvastagságuk, méretezésük, arányaik... Ezek egymással tetszőlegesen kombinálhatók: hogy mely sípsorok szóljanak, a regiszterkapcsolók segítségével választjuk ki. A legkülönbözőbb hangulatok megszólaltathatók: fényes-ünnepélyes, vidám, szomorú, bensőséges, meditatív... Nagyobb orgonánál a regiszterek több billentyűsorra vannak szétosztva, és ez további lehetőségeket teremt: például az egyik

manuálon (kézi billentyűsor) halkán kísérem a másik manuálon kiemelt dallamot, vagy éppen hangos-halk változatot játszok. Mindezt pedig kísérhetem egy további basszus-szólammal a pedálon (billentyűsor a lábnak). Az orgonák egymástól különbözhetnek nem csak méretükben, de zenetörténeti stílusok és szerkezetük működési elve szerint is.

Templomunk jelen orgonájának közvetlen elődje, amely egy alapvetően romantikus jellegű hangszer volt, „sokat szenvedett”.

Megszenvetde a háborút, a későbbiek folyamán pedig a kellő hozzáértés és tisztesség nélkül végzett javítgatásokat, felújításokat, átalakításokat. Ahhoz, hogy mind a liturgia méltó szolgálatára, mind pedig hangversenyek megtartására alkalmas hangszer legyen, gyakorlatilag egy új orgona építése vált szükségessé. Ez Kolos atya, a rendtartomány, az egyházközség és az önkormányzat támogatásával valósult meg: a régi orgona szekrényzetébe bizonyos alkatrészek és a használható sípsorok visszaépítésével, de teljesen új vezérléssel, sok új regiszterrel 2002-re elkészült két manuál és a pedál, majd néhány évvel később a harmadik manuál.

A négy billentyűzeten összesen negyven regiszter szólaltatható meg, ami – mivel vannak több sípsorból állók is – összesen kétezer-hatszáz-huszonhárom sípot jelent, a legkisebb alig néhány centi, a legnagyobb pedig megközelítőleg négy és fél méteres.

Az új orgona, amely Takács Péter orgonaépítő mester keze munkáját dicséri, univerzális hangszer, alkalmas szinte a teljes orgonairodalom megszólaltatására és elnyerte az összes itt koncertező orgonaművész kolléga tetszését. Nagy erénye, hogy minden egyes regiszternek megvan a maga karaktere, de egymással is nagyon jól kombinálhatók, színesen, változatosan lehet kidolgozni az orgonaművek hangszínt beállításait. Erről a közönség is újra és újra meggyőződhet az Országúti Orgonáestek alkalmain, amelyek minden tavasszal és ősszel három-három vasárnap délután várják az orgonamuzsika segítségével elmélyülni vágyókat. **T**

Nagy László Adrián – orgonaművész

„MINT VÁNDOROK ÉS JÖVEVÉNYEK...” DISZPOZÍCIÓK 2020 - SZEMÉLYI VÁLTOZÁSOK AZ ORSZÁGÚTI FERENCES PLÉBÁNIA ÉS RENDHÁZ ÉLETÉBEN...

Beszélgetés az érkező atyákkal - folytatás

„A testvérek regulája és élete röviden ez: éljenek engedelmességben, tisztaságban és tulajdon nélkül, és kövessék a mi Urunk Jézus Krisztus tanításait és nyomdokait...” / Assisi Szent Ferenc/

A Magyarok Nagymatyája Ferences Rendtartomány Mátaverebély-Szentkúton 2020 februárjában tartott, tisztújítással egybekötött káptalanján az örökfogadalmas testvérek az elkövetkezendő hat évre Berhidai Piuszt választották provinciálisukká.

FR. BERHIDAI PIUSZ PROVINCIÁLIS – 1976-ban Pécsen született, gyermekkorát itt és Szekszárdon, a középiskolai éveket az esztergomi ferences gimnáziumban és kollégiumban töltötte. Mivel kisgyermekkorától óta vonzotta a papi és szerzetesi hivatás, a gimnázium végén jelentkezett a rendbe. Novícius Szécsényben volt, teológiát Szegeden, majd Pásáréban tanult és eközben az ELTE magyar latin szakán szerzett diplomát. 2000 őszén tett örök fogadalmat és 2003-ban szentelték pappá. Úgy tartja: „ez a legtöbb, amit az ember tehet az életével”. Prefektusként került vissza Esztergomba. Öt évvel később Pásáréban gvardián és a rendi tanulmányokat folytató növendékek magisztere lett. 2014-től Szécsényben előjáró és a novícius testvérek magisztere. 2020 februárjában, tartományfőnökké választását követően érkezett a Margit körútra. Nevéhez fűződik több latin nyelvű ferences forrás, liturgikus szöveg fordítása.

Piusz atyát az életét érintő változásokról, új feladatairól – az Országúti rendházba történő érkezését követően – Csegezi Mária kérdezte.

Váratlanul érte a jelölés és a választás, vagy számított rá? Milyen változást jelent az életében?

A testvérek bizalmát már akkor is megtapasztaltam, amikor nevelői feladatot kaptam a renden belül, de ez a mostani természetesen más. A megelőző hónapokban, hetekben felmerült a nevem ezzel kapcsolatban – akár a fülem hallatára is –, de igyekeztem távol tartani magamtól az egészet. Szent Ferenc lelkülete is abban erősít, hogy a mi közösségünkben nem az a legfontosabb, hogy ki az előjáró. Mindenképp változást jelent számomra mind a környezet, az életter, mind a feladatok tekintetében. Mivel az egész provincia magában foglalja az egyes testvérek, de az egyes intézmények különböző helyzetét, igényeit és problémáit is, sokkal több „ügy” érkezik be hozzám, mint amikor novícius magiszter voltam, és alapvetően néhány testvér belső útját kellett kísérem napról-napra. Ez utóbbit is intenzív szolgálatnak éltem meg, és nem hiányoztak a mindennapi problémák kihívásai sem. Jelenleg viszont tanulnom kell, hogy minden ügy mögött konkrét emberek, rendtársak vagy családok állnak a maguk élethelyzetében, a maguk hitével, még akkor is, ha én olykor csak a számokat, hivatalos papírokat látom.

Mit érez a legnagyobb kihívásnak?

Életem legnagyobb kihívásának a mai fejemmel már azt tartom, hogy megmaradjak a Jóistennel egy belső egységben, ha pedig nem maradok meg, akkor mindig visszatérjek hozzá. Ehhez képest a feladat, a szolgálat, a pozíció csak másodlagos. Ugyanakkor kihívásnak érzem, hogy ne vétsem el a lényegét a mindennapi konkrét problémák és megoldandó helyzetek kezelésében. Újdonság még számomra, hogy egészen különböző igényekre kell reagálnom szinte azonnal, gyors egymásutánban. Fontos, hogy legyen egy saját tervem, illetve fontossági sorrendem, hogy ne sodródjak olyan dolgokkal, amelyeknek közel a fele azért nem olyan nagy horderejű.

Van-e kiemelt terület, amelyre tartományfőnökként több figyelmet szeretne fordítani? Tervez-e változásokat, vagy fontosabbnak tartja az elődjétől átvett folyamatok továbbvitelét?

A megválasztásom a közösség káptalanján történt, ahol a választás előtt a testvérek részéről több javaslat, elvárás megfogalmazódott. Amikor valaminek nagyobb figyelmet akarok szentelni, az nemcsak azért van, mert én fontosnak tartom, hanem mert maga a közösség kiemelt jelentőségűnek tartja. Ilyen kiemelt figyelmet igénylő terület a saját hivatásunkban, életformánkban való megerősödés, vagyis tudatosítása annak – önmagunkban és környezetünkben egyaránt –, hogy kisebb testvéri életünk, szerzetesi hivatásunk a maga konkrét kereteivel és értékeivel az az út, amelyen az üdvösség felé haladunk. Ha le akarnám egyszerűsíteni, azt mondanám, hogy nem az az elsődleges kérdés számunkra, hogy hol, mennyien, milyen szolgálatot és intézményeket látunk el vagy tartunk fenn, hanem hogy kisebb testvérként vagyunk-e jelen ott, ahol vagyunk: az Evangéliumot hirdelve, testvéri közösségben, az imádság lelkületével? Ha lesz változás, akkor remélem, hogy a kérdésre adott válaszból fog illeszkedni.

Szerteágazó lelkiségi és intézményrendszert kell irányítania. Az Istenbe vetett hit, a ferences lelkiség prioritása mellett hogyan lehet az intézményrendszer ügyeit is eredményesen szervezni? Eddigi életében szerzett ezen a téren tapasztalatokat? Kik segítik a munkájában?

Azt hiszem, mindnyájan úgy vagyunk vele, hogy a korábbi tapasztalataink mind beépülnek, és a tudásunk részét képezik, így sokszor váratlan helyzetben vesszük hasznát egy-egy régi tapasztalásnak. Például sajnálom, hogy csak öt évet tanítottam középiskolában, de nem gondolom hiábavalónak, hogy tanárszakokat végeztem; vezetőképző kurzust soha nem végeztem, és intézményvezető sem voltam, így tulajdonképp botrányos, hogy ilyen feladattal ruháztak fel. Azért nem esem kétségbe, mert a testvérekre, akik között van több tehetséges és tapasztalt vezető, nyugodt lélekkel támaszkodhatom. Másrészt, a szervezeti felépítést nézve, az elmúlt harminc évben szépen kiépült a Tartományfőnökség. Harsányi István bácsival beszélgettünk a napokban, hogy harminc éve voltaképp ő volt az egyetlen, aki világiént a provincia központjában dolgozott. Ma több mint húszan vannak itt, az egyes helyeken pedig számos világi munkatárssal dolgozunk együtt. Ezen kívül, ahogy a rendi gyakorlatnak ez része, a különféle döntések meghozatalában a provincia vezetésére, a definitóriumra támaszkodom, amely tanács rajtam kívül a vikárius provinciálisból – Benedek atya – a négy definitorból – Gergely, Róbert, Zalán, Gábor atyák – és egy titkárból – Gábor atya – áll.

Magyar-latin szakos tanár, műfordító, legutóbb Szécsényben novícius magiszter és házfőnök volt. Megmarad a kapcsolata korábbi munkaterületével, a tanítványaival?

Az igazi tanítás – a középiskolait tartom annak – sajnos már régen kimaradt az életemből. Egy-egy diákkal néha találkozom, átalakult a velük való kapcsolat, ahogy ez az élet természete. A fordítás továbbra is kedves „játék” számomra, de lehet, hogy most ritkábban lesz rá lehetőségem, energiám. Akik novíciusaim voltak, a legtöbben ma rendtársaim, reményeim szerint nem szakadtam el tőlük, sőt erősödik a velük való kapcsolat, és tehetek értük a magam szolgálatával.

Piusz atya az áthelyezésekkel kapcsolatos változásokat a ferences élet olyan velejárójának tartja, amely a hívők számára egyszerre jelentenek lelki próbát, feladatot és lehetőséget.

Érkezését követően kialakult a szentmisék és gyónatások új beosztása és örömmel tapasztaljuk, hogy elfoglaltsága és a járványhelyzet okozta nehézségek ellenére is részt vesz a plébániai pasztorációban. Hála köszönet érte!

Piusz Atya életére és munkájára Isten áldását kérve kívánom, hogy ferences lelkülettel és értékek mentén hirdesse az Evangéliumot, vezesse rendtársait és a híveket az üdvösséghez vezető úton.

FR. HORVÁTH ACHILLES GVARDIÁN – visszatérőként és kettős funkcióban érkezik az Országúti Rendházba és Plébániára. Házfőnöki teendői mellett ellátja a kápláni feladatkört is. Eddigi életútjáról, a helyezéssel összefüggő változásokról Szelényi Zsolt kérdezte.

Itt nőttél fel, majd plébánosként is itt működöttél, és most visszatérsz közéink, ezúttal házfőnöknek és káplánnak. Hogyan érintett a változás, számítottál rá?

Hát persze... minden évben számíthat rá egy ferences, főleg tartományfőnök választás évében, de ezek nem történnek egyik percről a másikra. Sok egyeztetés előzi meg, így történt ez most is. A Margit körútra mondhatjuk, hogy ide születtem. Ministrálni a hetvenes évek elején kezdtem, hat-hét évesen. Itt értek az oltár körüli első élmények, és itt kaptam hivatásomat is. Aztán tizenennyolc évesen elkerültem innen, ám érdekes módon Gergely atya ide helyezett engem 2014-ben, tíz gyönyörű évre. Sosem vágyódtam ide vissza – ridegnek, otthontalannak éreztem mindig a helyet, a rendházat – valahogy sosem volt szívem vágya, hogy ott, ahol felnőttem plébános legyek, de nagyon megszerettem. Aztán hat év Szombathely, ahonnan félig fájó szívvel költözöm most újra vissza, haza, másként és picit más beosztásba is. Örömmel, és mégis bizonyos értelemben kérdésekkel magamban, hogyan is lesz?! Jó, mert sokakat ismerek, de várakozással teli, hiszen mások is, én is változtam. De hát ilyen kiszámíthatatlan a jó Isten, a Gondviselés útja.

Ferences papként a helyezések során sokfelé megfordultál már. Mik voltak ezek az állomások, és ezekhez képest miben más az Országút?

Kezdttem Gyöngyösön, Szécsényben és Pásztortúrára káplánként, aztán plébánosként Szegeden, az Országúton és mostanig Szombathelyen. Más-más beosztás, és időben is egészen más. Gyöngyösön huszonöt éve voltam, az idő akkor is, ma is más. Nehéz az összehasonlítás. Ma, mindegyik helyen a közösséget, a családot, az ifjúságot részesítem előnyben. Ami konkrétum, hogy amíg Szeged és a Margit körút nagyváros, addig Szombathely sokkal

inkább falusias jellegű. Emiatt nehezebb volt nekem Szombathelyen megtalálnom az emberekkel a közös hangot. Míg az emberi találkozások, a kapcsolatépítés Szegeden és Budapesten is hamar megtörténtek, addig Szombathelyen ez öt évembe került.

A Margit körutat a családokkal való találkozás és foglalkozás, az esti fél nyolcas ifjúsági mise, a ferences testvérekkel való együttműködés tette számomra egyedivé. Az is nagy segítség, hogy többen vagyunk az Országúton, míg Szombathelyen csak hárman-négyen voltunk. A Margit körúton hét-nyolc atya van, közülük két-három testvér főállásban dolgozik a plébánián, de a többiek is ott vannak, segítenek, ami rengeteget jelent. A jelenlétével mindenki befolyásolja a közösséget.

Mi az, amit a legnehezebben hagytál ott Szombathelyen?

Korosztályra való tekintet nélkül a kialakult közösségi életet, a „megszentült” gyónókat... Szombathely számomra egy „kis Ferenciek tere” volt. Sokan jöttek ide vidékről is szentmisére vagy szentgyónáshoz járulni. Számtalan közösségi élményt, kegyelmi pillanatot és megtéréstörténetet viszek magammal a szívemben.

Házfőnökként jöttél vissza hozzánk. Előjáróként mire helyezed a hangsúlyt, hol vannak a ferences lelkiség megőrzésének sarkalatos pontjai?

A viszonyokban. A ferences lelkiség az Istenhez, egymáshoz és a világhoz való viszonyunkban fejeződik ki lényünk legrejtettebb, mégis a legmeghatározóbb valóságában. Szent Ferenc atyánktól végrendeletében kapjuk az elsőleges életszabályt:

„És miután testvéreket adott mellém az Úr, senki sem mutatatta meg nekem, mit kell tennem, hanem ezt ő, a Magaságbeli nyilatkoztatta ki nekem, hogy a szent Evangélium szerint kell élnem” (Végr 14).

Az evangéliumi élet alappillérei tehát az Úrral való kapcsolatot: minden foglalatosság elé az „imádság és áhítat szellemének” fenntartását kell helyezni, „amit minden más földi dolognak csak szolgálnia szabad” (2Reg 5,1).

A ferences lelkiség második fontos alappillére a *fraternitás*, vagyis a testvéri élet. Egy család tagjai vagyunk, ahol az otthon légköre megtapasztalható, ahol tisztelik, gondozzák, elfogadják egymást és gyakorolják a kiengesztelődést és megbocsátást. Nagyon fontos harmadik alappillér az evangélium hirdetése. A ferences igehirdetésnek és evangelizációnak a bensőből kell fakadnia, az Úr felé kell fordítani a megszólítottak figyelmét úgy, hogy szólítson fel a bűnbánatra, ugyanakkor vidítsa fel a szíveket Isten dicséretében. Kicsit leegyszerűsítve úgy fogalmazhatnánk, hogy a legfontosabb számomra a rendi közösség belső imája, a közösségi élet, a sok beszélgetés, a közös felüdülés.

Az elmúlt hónapokban a járványhelyzet okozta változások milyen hatással voltak az életedre?

Azt tapasztaltam, hogy a járványhelyzet elsősorban a családoknak nehéz. A legtöbb felnőtt dolgozik, a gyerekek otthon vannak, többszörös feladat hárul a szülőkre. Tavasszal nehéz volt az is, hogy nem volt szentmise, hiányzott az élő kapcsolat. Ami viszont a személyemet illeti, úgy összegezhetném, hogy számomra megújulásra adott lehetőséget. Tavasszal több időt tudtunk a belsőre fordítani, a Jóistennel és egymással foglalkozni. Megnyugtatóbb időszak volt.

Ha egy dolgot kérhetnél a jó Istentől plébániánk számára és magadnak, mi lenne az?

Lehet három lesz belőle: A magam számára először is nyugalmat, békét, egy kis lazítást, hogy ne legyen annyi feladatom, mint amennyi Szombathelyen volt. A plébánia számára meg azt, hogy az emberek, akik a plébánián tevékenykednek, a jó Istennel és az egymással való kapcsolatot mélyen át tudják élni és erre tudjanak folyamatosan építeni. Ha van Isten-kapcsolatunk, és van mellette a felebarátunkkal való élő kapcsolatunk akkor az mindenképp megtermi a gyümölcsöt. A rendházban egységet, közösséget, szeretetet, mind a jó Istennel, mind egymással. ✚

Adja Isten, hogy így legyen!

NE FELEJTSD EL!

Rendelkezz adód kétszer **1 %-**áról – támogasd ezzel is a Magyar Katolikus Egyház és a Ferencesek szolgálatát!

MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ TECHNIKAI SZÁM: 0011

- **Mit támogatok ezzel?:** közösségteremtés, családok segítése, szociálisan rászorulókat támogatása, katolikus oktatás.
- Kérjük, abban az esetben is tegye meg rendelkezését, ha személyi jövedelemadója bizonyos kedvezmények miatt nulla forint (pl. családi adókedvezmény).

FERENCES ALAPÍTVÁNY ADÓSZÁM: 18209778-1-41

- **Támogatási és tevékenységi kör:** kárpátaljai misszió, autizmussal élők támogatása, rászorulókat, hajléktalanokat segítése, ösztöndíjprogram.

1%

Ferences Alapítvány

BÉRMÁLKOZÁSRA KÉSZÜLVE

„Vegyétek a Szentlelket!” (Jn 20,22)

„Ami szeptemberben még face to face hittan volt, mostanra már sajnos online” – mondták a fiatalok egyik beszélgetésünkön. A vírus okozta különleges helyzetben jellemezték így a találkozást, amelyet bér málkozói felkészülésnek, hittannak, de sokkal inkább tizenhét-huszonkét éves fiatalok közösségbe tartozásának nevezhetünk. Az Ambrus Betti és Achilles testvér által vezetett csoportba járók, az első néhány személyes alkalom után jó közösségi életre, derűre, beszélgetésre és persze komoly felkészülésre találtak, amit úgy tűnik nem tört meg a kényszerű online élet sem.

SEMÉLYESSÉG

A bér málkozói felkészülés egy éve alatt szeretnénk, ha az idej áró fiatalok nemcsak tudásban, hanem Istennel, egymással, plébániánkkal való elköteleződésben is tudnának – közösségben – előre jutni. Ezért szervezünk kirándulásokat, ezért vannak az online találkozók, ezért próbálunk velük négy szemk özt is találkozni, hogy a személyesség se vesszen el!

December tizenkilencedikén, szombaton az esti hat órai szentmisében a fiatalok katekumen szertartáson vettek részt. A közösségbe tartozás örömét mutatta be – élmény volt látni – ahogy mise előtt üdvözölték egymást maszkban és „boksolásban”, végre így együtt viszontlátva egymást.

A mise keretében két fiatal vállalta, hogy a hívek előtt is elmondja melyik szentírási részt választotta élete mottójának. Azonban ők maguk vetették fel, hogy „magunk között hallgassunk meg mindenkit, és örüljünk annak, hogy ki-ki milyen szép részt választott.”

KÖZÖSSÉG

Januártól négy szemk özti beszélgetésre hívtuk csoportunk tagjait, ahol elmondhatták kérdéseiket, megoszthatták örömeiket. Beszélgettünk szüleikről, testvéreikről, vizsgákról, lelki-életük egy-egy sarkalatos részéről. A kérdésre, hogy mit várnak leginkább az alkalmaktól, egyértelmű volt a válasz: „Közösséget! Nagyon szeretnénk itt, a többiekkel együtt otthonra találni” – mondták.

Kiderült, hogy vágnak arra, hogy több legyen az Istennel való „találkozás”, ima és szentségimádás, több a hitről való tanítás, de ami az egész hittanból leginkább hiányzik jelenleg számukra az nem más, mint a közösség, a közösségbe tartozás.

„Külön öröm, hogy a vasárnapi szentmiséken, vagy decemberben a roratékon sokan, sokszor találkozhattunk, összenevelethettünk, beszélgethettünk, és örülhettünk annak, hogy legalább így látjuk egymást” – osztották meg többen élményüket.

IMA ÉS TANÍTÁS

A bér málkozásra való felkészülés egy-egy alkalma a következőkből áll: Imádság, ének, utána ki-ki spontán hálája, kérése következik, majd rövid csend és a Miatyánk elmondása. Aztán: Hogy-vagy és Jó-hír kör, amelyben egy-két mondatban elmondjuk, kivel mi történt

az elmúlt napokban. Majd tanítás – ami elég interaktív volt, amíg személyesen találkozhattunk – most vetítéssel fűszerezett előadás, és ehhez kapcsolódó kérdések-válaszok. Itt következett, amíg együtt lehattunk egy jó játék, amely főleg a közösségépítést segítette elő. A végén befejező ima. Imádság után nasi, beszélgetés, laza együttlét következett, most ez utóbbi részeket pici beszélgetés, hirdetés jellemzi.

A személyesség és a közösség miatt tervezzük, hogy nyáron – ha a covid engedi – a Balatonnál, Káptalanfüreden a többi plébániára járó fiatallal – Boanergész, 2020-ban bér málkozottak és Antióchia közösség – együtt rendezünk nagy ifjúsági táborot. Az együtt-léten túl cél, hogy az ifjúsági közösségek tudjanak egymásról, ismerjék meg egymást, valamint kapcsolódjanak bele a plébánia életébe: imádsággal, zenével, takarítással, agapékon való segítséggel és mindennel, ami szükséges a plébánia közösségi életének működéséhez. T

Összeállította: Achilles testvér

JERIKÓ RÓZSÁJA HÁZAS KÖZÖSSÉG

„Isten segítségével mi akarunk lenni egymásnak a segítő csepp víz, a megtartó erő”

A plébániai jegyesoktatás közös életünk megalapozásának legkedvesebb tíz hete volt. Mélyebben megértettük a felelősséget, ami a döntésünkkel jár és felszabadultunk, mert a tanítások után is jó ötletnek tartottuk belevágni a házasságba. Rengeteg tudást és tapasztalatot kaptunk a Családok Jézusban Községétől, amiért nagyon hálásak vagyunk. Az esküvőnkön könyörgésben fogalmaztuk meg a közösség iránti vágyunkat. Társakért imádkoztunk, akikkel együtt tudjuk megélni a házasságunk örömeit és nehézségeit a kezdetektől. Isten jósága nyolc másik házaspárral ajándékozott meg minket.

A KEZDETEK

A korábbi pár év jegyesoktatását hallgatók között lett meghirdetve a közösség lehetősége, amihez kezdetben hét házaspár csatlakozott, majd további két párral bővültünk. Külön hálával tartozunk ezért a lehetőségért és az indulásért a Biczi és a Gödölle házaspárnak, valamint Zalan atyának. Az ő javaslatukat követve alakult ki, hogy kéthetente találkozzunk egymással a plébánia egyik termében.

Az alkalmak aktuális vezetői – amely szerepkör önkéntes alapon körbe jár a tagok között – döntenek el, hogy milyen arányban és formában jut szerep a közös imának, egy házasságot vagy hitéletet érintő témának, valamint a „Hogy vagy?” körnek. Indulásunk óta rendszeresítettük a páros randikat, amelyek párosait tavaszra, nyárra és őszre sorsoljuk ki. A karácsonyi alkalmakat valamelyikünk otthonában tartjuk meg. Ezeken felül túl vagyunk már három költöztetésen, egy lakásavatáson, egy kerti partin, babavárókon, tejfakasztókon, kirándulásokon, egy várandós lelki napon, rengeteg kölcsönholmin, egy pikniken és jó pár imakérésen. Ezeken keresztül kovácsoltunk igazán össze.

ÚJ NÉV, ÚJ HELYZET

A közösség indulásakor nemes egyszerűséggel „Ifjú házaspár közösség”-nek neveztük el magunkat. Ekkorra négy gyermek volt már velünk, azóta nyolc gyermek született még (közülük öten a járvány kitörése óta). Lassan időszerű volt a nevünket megváltoztatni, hiszen a „friss” már nemigen volt aktuális. A név kiválasztásának folyamata hosszadalmas és nehézkes volt. Éreztük, hogy tükröznie kell a közösség célját, ehhez viszont ezt nagyon tisztán kellett látnunk. A Jerikó rózsza egy olyan különleges növény, amely hosszú ideig képes víz nélkül megmaradni, szinte meghal, de amint vizet kap, percek alatt kinyílik és újra eleven. Így gondolunk a közösség szerepére a házasságunkkal kapcsolatban. Isten segítségével mi akarunk lenni egymásnak a segítő csepp víz, a megtartó erő – bár alapvetően inkább a folyamatos „öntözés” eszközével igyekszünk élni. A kisbabák sűrű érkezése miatt tavaly év elejére drasztikusan lecsökkent az aktív létszám, majd pár hétre rá lecsapott a járvány is. Nehezen hangolódunk rá az online alkalmak tartására és sokáig annyira ideiglenesnek éreztük, hogy szinte csak „Hogy vagy?” körökkel ment el az idő. Tavaly szeptemberre beláttuk, hogy a több szempontból megváltozott helyzet új megközelítést kíván. Asszonyi összefogásból több alkalmat felölölő, a közösség megújításáról szóló diskurzus indult.

EGYÜTT, EGYMÁSÉRT

Az online térbe szorulás kisgyermekkel egyszerre jár pozitívumokkal – mivel az esti rutin nem szenved akkor a csorbát – és hordoz nehézségeket, hiszen otthoni környezetben számukra ugyanolyan az este, mint máskor, de mindannyian igyekszünk menedzselni ezt a rendkívüli helyzetet. A közösség online csoportját igyekszünk jobban kihasználni az aktuális élmények beszámolóihoz, hogy az alkalmakon már kevésbé menjünk ezzel az idő. Hasonló szándékkal létrehoztunk egy külön az asszonyoknak szóló csoportot, ami a férjeinket nem érintő, nőtársi témák megosztására szolgál. Így valójában sűrűbben „találkozunk” egymással, mint előtte.

Az elmúlt évek és a megújulni akarás erősítette az elköteleződésünket a közösségben. Hiányzik mindannyiunknak a személyes találkozás, de annál nagyobb lesz az öröm, mikor végre biztonságban megtehetjük ezt és hálát adhatunk az Úrnak az elmúlt időért és azért, hogy minden viszontagság ellenére megtartott minket egészségben, együtt, egymásnak. T

Antal Gábor és Antal-Szilvási Rea

„MINDENKINEK MINDENE LETTEM”

A korosztályok szolgáló szerzetese: Hegedűs Kolos atya 75 éves.

Vécs és Markaz közel van, fiú!

– Ezzel a mondattal fogadott engem egy szálfá termetű fiatal ferences atya a pasaréti kolostor udvarán, amikor a noviciátusból átköltöztem. Bemutakozott: – *Hegedűs Kolos vagyok. Isten hozott! Én markazi vagyok, te meg, úgy tudom, vécsi.* Ezekről a pillanatoktól kezdve a mai napig – a szerzetes közösségen belül is – igaz barátság kapcsol Kolos atyához. Nagyon nagy szeretettel, odafigyeléssel és megértő jósággal kísérte mindig az életemet, amit én is igyekeztem viszonzni. Először a minisztránsok kapcsos könyvét mutatta meg nekem, amelyben a minisztráns foglalkozások imádságait, tananyagát és játékeit foglalta össze. Ekkor éppen a minisztránsokkal foglalkozott hihetetlen derűvel és gondoskodással. Minden vasárnap délután együtt fociztunk a hűvösvölgyi Nagyréten, minisztránsok, kispapok és fiatal atyák, az AEH nem túl nagy öröme. Örögién jó csatár volt. Sokszor mondta a minisztránsoknak, hogy nehezen tudta eldönteni, hogy a Ferencvárosba vagy a Ferences Rendbe jöjjen. Mindig előteremtette a meccsek utáni agapét is.

Az egyetemista csoportja, akiből később a fiatal házások közössége is kialakult, nagyon ragaszkodtak Kolos atyához. Minden hittanórára nagyon alaposan és gondosan felkészült. Mindent saját kezével leírt, részletezve a hittanórák anyagát, hogy jól érthető és megjegyezhető legyen. Néhány év múlva Golarits Piroska néni javaslatára az országban elsőként elindult az óvadás mise, amit Kolos atya és László atya igen magas színvonalra felhozott.

Kolos atya tudott gyerek lenni a gyerekek között, minisztráns a minisztránsok között, és igényes fiatal az egyetemisták között.

Igazán szoros munkakapcsolatba akkor kerültünk, amikor 1978 őszén elkezdtem tanítani a szentendrei Ferences Gimnáziumban. Ő ekkor lett igazgató, én kezdő tanár, Karol Wojtyła pedig pápa Rómában. Mindig nagyon örül, ha

ezt így tréfásan mondom neki, hogy három nagy ember kezdett '78 őszén. Hosszú éveken keresztül voltunk párhuzamos osztályfőnökök, ráadásul Pasaréten még a szobáink is egymás mellett voltak. Nagyon sokat tudtunk beszélgetni szerzetességről, pedagógiáról, prédikációkról, hittanórákról, gyerekekről. Volt módom megismerni egy óriási munkabírást, jó humorú és Krisztus-arcú ferencest. Hálát adok a jó Istennek, hogy ismerhettem Kolos atyát ereje teljében.

Ahogy az évek múltak, jöttek a betegségek, a megfáradás, a testi meggyengülés, de a lelke a régi maradt: tiszta, derűs és reménnyel teli. Mindannyiunk számára példa, ahogyan a Margit körúti kolostorban az idős testvérekkel törődött, időt, energiát és nagyon nagy türelmet szentelve nekik. Közben ő is lassan megöregedett, és a nagy gondoskodóról ma már másoknak kell gondoskodni. Az évek elteltek és nagyon sok értelmük volt, mert Kolos atya nagyon sok szeretetet szétosztott: óvodásnak, minisztránsnak, gimnazistának, felnőttnek, öregnek, betegnek és ferences testvéreinek.

„Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven árad ránk Krisztus által a vigasztalás is.”

Kedves Kolos atya!

Ezzel a mondattal köszönöm tengernyi jószágodat.

A legjobb egészséget! Isten éltesse! T

Szeretettel Rózsadombról:

Menyhért atya

TÁMOGASD A BUDAI FERENCES ALAPÍTVÁNY SZOLGÁLATÁT!

A plébánia és a templom fenntartását, felújítását, a plébániai programok megvalósítását támogató alapítványunk számlaszáma: 11600006-00000000-85573657 (Erste Bank)

AZ ALAPÍTVÁNY CÉLJA:

- a gyermek és ifjúsági nevelés, hitoktatás és kapcsolódó programok, táborok támogatása,
 - a családok, az egyedülállók és idősek anyagi, fizikai és lelki megsegítése,
 - az egyházzenei események és kórusok támogatása,
 - templomunk és a kulturális örökség megőrzése, növelése.
- Köszönjük!**

A MÁRIA RÁDIÓ CÉLJA. HOGY JÉZUS TANÍTVÁNYÁVÁ NEVELJEN BENNÜNKET!

Lukovits Milán műsorigazgatóval, Csegezi Mária beszélget.

„...hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15)

1983-ban, a világon elsőként az észak-olaszországi Erba városában azzal a céllal szólalt meg a Mária Rádió, hogy megtérést hirdessen és a katolikus hitet újra felkínálja az embereknek.

Mára már minden földrészen, szám szerint 78 országban – a többnyelvűség okán – 83 Mária Rádió végzi missziós tevékenységét.

Hazánkban tizenöt évvel ezelőtt, 2006. január 15-én, Budapesten kezdte meg adását a Mária Rádió, melynek műsorigazgatója 2019. november 1-jétől – Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek jóváhagyásával – Lukovits Milán ferences szerzetes lett.

Milán atyától beszélgetésünk indításaként rövid bemutatkozását kérve azt szerettem volna megtudni, hogyan került kapcsolatba a Mária Rádióval.

1970-ben Budapesten születtem. Gyermekkorom és életem legjelentősebb eseményei Pasaréthez kötődnek. Nem ott kereszteltek, de ott voltam elsőáldozó, bérmező, ministráns és szerzetesi fogadalmat is ott tettem. Ott mélyült el a ferencesekkel való kapcsolatam annyira, hogy bár a Piarista Gimnáziumba jártam és érettségiztem, a ferences atyák lelkesége és élet példájának hatására az érettségi után beléptem a ferences rendbe. A noviciátust követően teológiai tanulmányokat folytattam és ezzel párhuzamosan az ELTE Természettudományi Karán, matematika–fizika szakon szereztem tanári diplomát. 1994-ben Pasaréten, Zalán atyával együtt szenteltek pappá. A tanári pálya mindig is vonzott. Mivel a Kádár korszakban, hazánkban csak négy szerzetesrend működhetett és azok

is csak iskolai keretek között, a papi és szerzetesi hivatás választása számomra ilyenformán a tanári pálya gyakorlását is jelentette. Huszonegy éven keresztül voltam a szentendrei, majd három éven át az esztergomi Ferences Gimnázium tanára és tíz éven át voltam igazgató.

A médiához korábban semmi közöm nem volt. A Mária Rádióról egy diákomtól, Prontvai Verától hallottam. Vele és családjával az érettségit követően is megmaradt a kapcsolat. Rajta keresztül láttam a Mária Rádió indulását és bár távolról, de valamilyen szinten a működését is. Valószínűleg így jutottam eszükbe, amikor műsorigazgatót kerestek.

Az új feladatkör mennyiben változtatta meg a szerzetesi életedet? Az életviteled szempontjából nagyobb nyitottságot követel a rádiózás, mint a tanári pálya?

Én a megelőző huszonnégy évet iskolában töltöttem, sok esetben profán foglalatossággal. Akkor sem volt és most sincs egy középkori típusú bezártságot jelentő szerzetesi életvitelem. A nevelői tevékenységhez viszonyítva úgy érzem, hogy most a rádiós tevékenységem nagyobb része kapcsolódik a teológiához. Ez is egy változás. Az életben valamiképp szünetel az iskolai tevékenységem és

ennek a helyére lépett a rádiózás. Most nem tanítok, de örülök, hogy a rádió ezt némiképp pótolja.

A Mária Rádió hol helyezkedik el a médiapiacra? Hogy gondold, eljut a hangja mindenkihez, például a fiatalokhoz is?

Nagy rálátásom az elektronikus és egyéb média világára ettől a funkciótól még nem lett. A Mária Rádió egyedi jelenség. Van katolikus közszolgálati jellegű rádió és vannak a plébániáknak is online megjelenései, de a Mária Rádió elsősorban lelkiségi rádió, a keresztény életvezetést és a mindennapi intenzív imádságot tanító rádió.

Sokan megtalálják, főleg azok, akik örülnek, hogy nem nyomnak le a torkukon reklámot, politikát, vagy egyéb mérgezett tartalmat. A fiatalok manapság nem hallgatnak rádiót. Fiatalokkal foglalkozó műsorainkat sem gondoljuk, hogy nagy számban hallgatják, de a szülő, nagyszülő vagy a pedagógus hallja. Épp ezért azt gondolom, hogy nem baj, ha a célközönség nem hallja, mert a lényeg az üzenet célba juttatásán van, és az közvetve megvalósulhat. Ma már a Facebook felhasználói köre is többnyire a szülők generációját jelenti. A gyerek már inkább a kialakult új, saját közösségi média platformját használja, de mindenhol nem tudunk utánuk menni. Természetesen sokat teszünk azért, hogy a fiatalokat is elérjük, ezt azonban úgy valósítjuk meg, hogy média táborokat szervezünk nekik. Ezekből a táborokból sokan önkéntesei lesznek a Mária Rádióknak. Reményeink szerint ők majd elérik a saját korosztályukat is.

Szlogenje szerint a Mária Rádió a „Lélek hangja, az ima rádiója”. Igazgatásod alatt változott a Mária Rádió műsorszerkezete, az imaműsorok tartalma, vagy minősége? Milyen stratégiai céljaid vannak?

Stratégiai célom, hogy ne ajtóstul rontsak a házba!

A műsorszerkezet tizenöt év alatt érlelődve alakult ki; az ima, a tanítás és az életvezetés hármassága alkotja.

Mivel a Mária Rádió valóban az ima rádiója, műsorszerkezetének legjellegzetesebb és a rádiót egyedivé tevő alappillére is az imaműsorok adják: a négy teljes rózsafüzér, a napi szentmise, az Urangyala imádság, az irgalmasság órája, a napi teljes zsolozsma, illetve az ezt kiegészítő és fűszerező aktuális ünnepekhez kapcsolódó imák, pl. az adventi gyertyagyújtás, a keresztút imádságai, stb.

Az én rádiós tevékenységem kezdete közel esik a járvány kezdetéhez, ami önmagában is sok változást generált. A járványhelyzet miatt meg kellett oldani az online működtetést. Az imacsoportok bejárását a rádió kápolnájába meg kellett szüntetni. A „hogyan tovább” során a zsolozsma esetében arra törekedtünk, hogy ne egy korábbi felvételt keressünk vissza, hanem egy élő, friss, arra a napra elmondott imádság hangozzék el a rádióban. Két imaórát már jó ideje női szerzetes közösségektől – Kismarosról a Ciszterci nővérektől és Marosszentgyörgyről a Karmelita nővérektől közvetítünk – én pedig vállaltam, hogy elmondom az olvasmányos és a napközi imaórát. Arra törekedtem, hogy legyen benne változatosság. Összegyűjtöttem tizenöt himnusz dallamot, hogy tanuljunk újakat. Ha az idő engedi, a végén eléneklek egy zoltárt zoltártónussal, hogy belemásson a hallgatók fülébe. A zoltárszövegeket prózában, kicsit dramatizálva mondom, mert ha az ember egyedül mondja reciálva, annak a rádión keresztül nincs akkora ereje, mintha egy szerzetes közösség mondaná. A zoltárok alá teszek zenét, ezt érzelmileg nagyon fontosnak tartom, hiszen a szó a normál kommunikációban is mindössze húsz százalék, a többi metakommunikáció. A rózsafüzéreket a járványhelyzetben felvételtől sugározzuk, de az imacsoportok tagjai egyénileg elmondják amit vállaltak, tehát a rádióban elhangzó imádság mögött ott áll az imádkozó ember.

A Mária Rádió erőssége, hogy napi huszonnégy órában szól! A műsorok nagy részét nem profik, hanem a szabadidejüket erre áldozó önkéntesek készítik. Újabb és újabb embereket kell megnyerni, elhívetni velük, hogy képesek erre, és megtanítani őket a műsorkészítésre.

Természetesen törekszem arra, hogy a kifutó műsorok helyett – az ismeretségi körömet is felhasználva – színvonalas és értékes tartalmakat hozzak be. Hamarosan indul Maróth Miklós akadémikus műsora, de nagyon szeretnék komolyzenei műsorokat is indítani. A Mária Rádió a kezdeti amatőr stádiumból folyamatosan erősödve egyre szakszerűbben működik, ám a formai (technikai/technológiai) oldalon mindig magán fog viselni egyfajta amatőr jelleget. A tartalmi oldala viszont erős, hiszen mindenki a tudásának a legjavát adja.

Új színfolt a rádió műsorainak palettáján a zsidóság és kereszténység közös gyökereit feltáró „Ígéret földje” című műsorod. Miért tartod fontosnak a témát és hogyan találtál a beszélgetőtársra dr. Róna Tamás főrabbihoz?

Megörökölttem ezt a műsort, a főrabbi úrral egyetemben, és Téged is, mint a műsor vágóját, szerkesztőjét, és ezúton is köszönöm nagyon alapos munkádat. Ötlemből amúgy nincs hiány a Rádió háza táján, csak győzzük megvalósítani őket! Maga a műsor több szempontból is fontos, többet megtudunk az Őszövetségről, talán még jobban megbecsüljük katolikus hitünket, és a főrabbi úr ismeretségi köre révén megszólítunk zsidó vallású embereket is, akik talán elkezdik hallgatni más műsorainkat is, így ők is többet megtudnak az Evangéliumról és a kereszténységről.

Milyen a rádió hallgatottsága? Hogyan látod a szerepét mai életünkben és hogyan látod a jövőjét?

Épp a járványt megelőző hetekben – amikor Olaszországban már tombolt a járvány – stábertekezleten arról beszélgettünk, lehet, hogy most jön el a Mária Rádió ideje, hiszen az emberek beszorulnak a lakásaikba... Felvetődött hát a kérdés: vajon alkalmasak leszünk az online működtetésre? És két hét múlva a felvételekből valóság lett! Megoldottuk! Pár évvel ezelőtt ez lehetetlen lett volna.

Egy régebbi, évekkel ezelőtti felmérés alapján kétszáz-ezer rendszeres hallgatója volt a rádiónak, mára nyilván jóval többen vannak. Amit a hallgatói visszajelzésekből biztosan tudunk, hogy a pandémia ideje alatt sokan maradtak a lakásaikba, az idősotthonok, kórházak falai közé „zárva”, a családtagjaik látogatásának hiányával küzdve, egyedül. Számukra egy biztos társ szerepét töltötte be a Mária Rádió. Olyan társát, aki segítette a magány érzetének elviselését, aki elhozta hozzájuk az Örömhírt. Persze fontos tudni, hogy a rádió és az egyéb médiafelületek nem pótolják a szentmisén való személyes részvételt, de a járvány idején, vagy egy beteg ember életében mégis nagyon sokat jelenthetnek.

A médiatartalmak fogyasztása terén sok mindent elkezdünk. Mára a Facebook elérésünk meghaladja a heti egy milliót. Ebben nagy lehetőségek rejlenek a rádió számára. A Mária Rádió jövőjét, missziós tevékenységét – civil rádióként – mindaddig biztosítottak és zavartalanul látom, amíg lesznek olyan emberek, akik a működés költségeit

adományokkal finanszírozzák. Pillanatnyilag ez rendben van és e lap hasábjairól is köszönöm a hallgatói család önzetlen segítségét, a Mária Rádió működését biztosító adományait. Köszönöm a stáb és az önkéntesek munkáját, akik immár egymást váltva tizenöt éve biztosítják, hogy szóljon a magyar Mária Rádió!

Egyetlen mondatban hogyan fogalmaznád meg, hogy mit jelent számodra a Mária Rádió?

A Mária Rádió célja, hogy Jézus tanítványává neveljen bennünket – remélem engem is...

Történjen minden az Ő akarata szerint!

Miközben megköszönöm a beszélgetést, életedre és munkádra Isten áldását kérve kívánom, hogy irányításod alatt a Mária Rádió tartalomszolgáltatása és annak minősége a ferences szellemiség jegyében, az újra-evangelizációt szolgálva tovább erősödjék! T

ANDRÁS ATYA BÚCSÚZTATÁSA

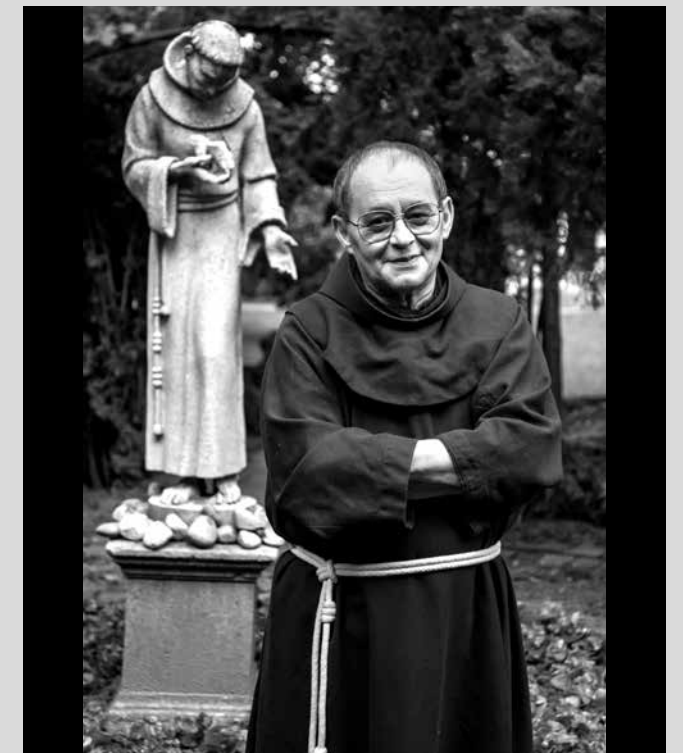
2021. 01.05.

„Ébredj ember mély álmodból,
Megszabadulsz rabságodból,
Közelít már üdvösséged,
Eltörlik már minden vétked!”

KEDVES LÉLEK! KEDVES ANDRÁS ATYA!

Azért választottam ezt a részletet, mert ez az a népének, amelyről harminc éve mindig eszembe jutsz, hiszen a hit-tanórán tanultam meg elsőáldozásra készülve. A legkorábbi emlékem veled kapcsolatban, amikor nekem még „Andreás atya” voltál, mert csak így tudtam kimondani a neved 4 éves gyermekként, ahogy édesapám ölénél ülve, karjára hajtva a fejem alszom a kilenc órás misén és örülök, amikor az „Engesztelődjétek ki szívből egymással!” mondatra felébredek, mert tudom, hogy hamarosan vége lesz.

Pár év múlva már jómagam is ott szolgálhattam testvéreimhez csatlakozva, hétről hétre a szentmisén és büszkeség töltött el, hogy a legfiatalabb ministránként én szólíthatam föl a híveket a békekötésre és elsőként foghattam veled kezét. Ha jól számolok, pontosan huszonegy évet ministráltam melletted. Ennek a házasságkötésem és ezzel együtt Gödre költözésem vetett véget. A nászmisénken úgy fogalmaztál, sokat vesztesz, mert elveszítesz egy hűséges ministránst. Sajnos most nekem kell ezt mondanom, de ez ezerszer fájóbb, sokat veszünk, mert eltávoztál közülünk. Köszönöm a gondoskodó szereteted és a törődést, a folyamatos lelki támogatást, a rengeteg szép, tartalmas, örömteli és vidám emléket, amelynek egész sora elevenedett fel, amikor erre a nehéz és fájdalmas búcsúra készültem. Köszönöm, hogy ferences diák lehettem Szentendrén, köszönöm, hogy életem legfontosabb pillanataiban ott voltál és

számíthattam rád. Köszönöm, hogy még egy évvel ezelőtt is a „legszebben olvasóm”-ként köszöntöttél az utánozhatatlan, kedves mosolyoddal, amikor találkoztunk egy hajnali mise után. A Jóisten akaratából ez lett az utolsó személyes emlékem rólad.

Kedves András atya! Hiszem, hogy a te üdvösséged már elérkezett. Kedves Lélek! Isten veled a reménybeli, majdani viszontlátás örömeig! T

Szabó Anikó

COVID TÖRTÉNETEK

„Veletek vagyok mindennap” (Mt 28,20)

Bár tavaly ilyenkor még elképzelhetetlennek tűnt, mégis... elrepült egy év, a koronavírus okozta járvány pedig még mindig meghatározza személyes és közösségi életünket. Sokan sokféle tapasztalattal lettünk gazdagabbak. Betegek lettünk és meggyógyultunk, aggódtunk és reménykedtünk, és sajnos vannak fájó veszteségeink is. Átéltük, hogy bár nem találkozhatunk a szokott módon, közösségünk mégis működik és azt is, hogy ezt a nehéz és szokatlan helyzetet mindannyian másként kezeljük és dolgozzuk fel. Az alábbi összeállításban plébániánk tagjai osztották meg élményeiket, gondolataikat.

A COVID BÉLYEGET RAGASZTOTT RÁM

2020. november 16-án észleltem először, hogy valami nincs rendben az egészségemmel. Nem szoktam beteg lenni és megijedtem a lassan induló tünetektől. A háziorvos beutalt tesztelésre, így másnap hívtak a mentősök és részletesen elmagyarázták, hogy mikor és hova kell mennem, kizárólag autóval, BKV-val nem! Próbáltam győzködni őket, hogy már sokkal jobban vagyok, valószínűleg ez csak egy kis megfázás, ők azonban nem tágitottak.

A tesztelésre másnap a Kútvölgyi kórházban került sor, ahol nagyon kedves orvostanhallgatók biztattak, ne féljek, minden rendben lesz! A mintavétel valóban nem fáj, így hát jó közérzettel vártam, hogy kihozzák az igazolást, negatív vagyok! Nem ez történt! Kezembe nyomták a papírt, miszerint COVID pozitív lettem és rám szóltak, amilyen gyorsan tudok a lehető legrövidebb úton menjek haza. Abban a pillanatban elhagyott az erőm, azt hittem rosszul hallok. A körülöttem lévő emberek elhúzódtak tőlem, ekkor éreztem először, hogy a COVID egy „bélyeget” ragaszt rám.

Sírva fakadtam, mert hirtelen eszembe jutott, hogy a betegségem miatt mennyire bonyolulttá válik a családom élete is. Félttem, hogy az amúgy is nehéz helyzetet, amit március óta átélünk a járvány miatt, hogyan fogjuk lelkileg tovább bírni, hiszen így is sokszor a kétségbeesés határán voltunk a bizonytalanság miatt.

Aggódtam a szüleinkért, akikkel pár nappal korábban együtt ünnepeltük az Erzsébet napot. Dühös voltam magamra, hogy nem tudtam felelősségteljesen betartani a szabályokat és győzött az önzőségem, hogy láthassam őket. A pozitív lelet elvette tőlem a magabiztosságot, hogy a testem jól működik és hogy nem lehet semmi bajom.

Az elkövetkező napokban sorban jöttek a tünetek: állandó fáradtság és fejfájás. Azt hittem nem lehet rosszabb, de egyre rosszabb lett, megjelent az állandó köhögési inger, a beszéd is nehezemre esett. Közben próbáltam otthonról dolgozni, mert nem szerettem volna, ha a tanítványaim ellátás nélkül maradnak (fejlesztésként dolgozom) de nem tudtam minőségi munkát végezni, inkább csak „tűzoltás” volt részemről. Jellemzően hullámokban javult az állapotom, ekkor bizakodtam, majd másnap még rosszabb lett. Ez lelkileg nagyon megviselt.

A nehézségek között azonban egyre többször éreztem, hogy Isten velem/velünk van, vigyáz ránk. Szerencsére szüleinknek nem lett semmi baja és nekem sem lett súlyosabb az állapotom. A férjem és gyermekeim melletttem voltak, támogattak, erőt adtak, vigyáztak rám. Isten segítette őket. Tudtak dolgozni, tanulni és ők sem kapták el a betegséget (vagy tünetmentesen estek át rajta). Tudom, hogy aggódtak értem, de sohasem láttam rajtuk a csüggedést, lelkileg erősek voltak és optimisták. Így nekem is sokkal könnyebb volt optimistának maradni.

Három hét betegség után éreztem úgy, hogy meggyógyultam, így visszatértem a munkahelyemre. Ám hetekkel az első tünetek után is, hosszan megmaradt a fáradtság, nehezen tudtam a legegyszerűbb dolgokat is véghez vinni. Sokszor volt fejfájásom és köhögési roham tört rám, szerencsére egyre ritkábban.

Rossz, hogy néha azt érzem, hogy a Covidon átesni egyfajta stigma, és kerülnek az emberek. Vannak, akik úgy gondolják, hogy túlzok, amikor mesélek arról, amit átélek. Vannak, akik felelőtlenül tartanak, hogy negatív teszt birtokában újra munkába álltam. Szerencsére kevesebben vannak, mint azok, akik vigyáznak és figyelnek rám.

Sokan kerestek, érdeklődtek, hogy vagyok, biztattak, szeretettel vártak vissza. Fejlődésként élem meg, hogy lelassultam, nyugodtabb lettem és jobban értékelem az apró dolgokat, mint a betegségem előtt. (Gyenes Niki)

EZ A BETEGSÉG AZ EGÉSZ EMBERT ÉRINTI

A vírusfertőzés következménye az én esetemben tüdőgyulladás lett, ami miatt kórházban töltöttem tíz napot. Valaki azt kérdezte: „Pál Feri azt mondta, hogy amíg COVID-os volt, átértékelt mindent az életében. Benned is átértékelődött minden?” A válaszom: igen. Ám valószínűleg nem olyan egyszerűen történik ez és még túl közel vagyok az eseményekhez, de történik – folyamatosan.

Az egész folyamat egy alászálláshoz, majd felemelkedéshez hasonlít, mint Jézus alászállása a poklokra és feltámadása. Ez a betegség az egész embert érinti, nemcsak fizikailag, hanem mentálisan is. Az egész testre kiterjedő erőtlenség, fáradtság, levertség értelmi és lelki síkon is megjelenik (a betegség leírásokban ezt depresszióknak nevezik).

Hogy mik merültek fel bennem az elején, amikor zuhantam bele a betegségbe, és napról-napra rosszabbul lettem? Nos, a fokozott önmagamra figyelés, a félelem, a bizonytalanság, az alkudozás és végül az elkerülhetetlenségbe való belenyugvás, az elfogadás. De amikor már elfogadtam, még akkor sem tudtam igazából kimondani/elmondani, mi van velem, s noha otthon voltam és gondoskodtak rólam, teljesen elszigetelt és magányos voltam. Ezt még inkább növelte, hogy az elején igazán imádkozni sem tudtam a szokott módon, és napokig nem misézhettem. Volt, amikor hosszabb ideig tudtam összpontosítani és el tudtam mondani a rózsafüzért, de leginkább a Jézus ima maradt, mert az rövidségénél és légzéshez kötöttségénél fogva alkalmas volt ebben a helyzetben is. Biztosan nehezítette az imádságot a fent említett alkudozás is, és tényleg jelentős fordulat volt az imádságban, amikor el tudtam fogadni, hogy most beteg vagyok, hogy ez a betegségem, és hogy az is benne van a pakliban, hogy belehalok.

Amikor kórházba kerültem sok minden megváltozott. Egyrészt hatott a terápia, másrészt végre emberek között voltam, amivel sokat oldódott az ismeretlen miatti félelmem, és az elszigeteltség érzésem is. Természetesen misézni és áldozni továbbra sem tudtam, de imádkozni már sokkal jobban. Ezzel együtt járt az emberi szeretet és az imádság erejének megtapasztalása. Magam is meglepődtem, amikor azzal szembesültem, milyen sokan aggódtak és imádkoztak értem. A szeretet és közösségvállalás megtapasztalása gyógyító valóság, ami éltet, és amiből erőt lehet meríteni. Hogy csak néhány dolgot említek: az osztályomba járó kisdíkok gyönyörű rajzokat készítettek, rengetegen ajánlották fel segítségüket és imáikat, nem egyszer egy időben imádkoztam egy-egy értem imádkozó csoporttal (és még sorolhatnám). Így aztán nem egy „beporosodott” emberi kapcsolatomból élőbbé vált, az élők pedig még inkább elmélyültek. Éppen ezért nagyon hálás vagyok minden emberért, minden imádságért, minden segítő szóért és gesztusért. Hálás az embereknek, és hálás Istennek... az életemért. (Varga Kapisztrán OFM)

IDŐT KAPTAM

November közepén a harminckilencedik születésnapom előestéjén belázasodtam, elkaptam a vírust. Nem estem kétségbe, nem féltem, előtte igyekeztem elkerülni a bajt. Meglepő, de sokkal többet kaptam a betegségtől, mint amennyi kellemetlenséggel járt.

Magas lázam volt, de nem merült fel a kórház vagy komolyabb tragédia lehetősége. A gyengeség és elesettség tapasztalata szokatlan volt, férfiként nem kényelmes és otthonos ez az állapot, zavaró kiszolgáltatottnak és erőtlennek lenni.

Határozottan éreztem a tehetetlenségem, hogy az életem felett nem én rendelkezem és soha ilyen erősen nem tapasztaltam meg a saját halandóságom, korlátaim. A családom kedvesen és figyelmesen gondoskodott rólam, körülvettek szeretetükkel. Nehéz volt átélni, hogy a feleségem küzd a háztartással, a lányaink online tanulásával és az egyéves kisfiunkkal, én pedig vacogva fekszem és legjobb esetben is csak filmet nézek vagy olvasok.

De történt valami, ami pár nap után feltűnt: elkezdtem olvasni egy hatszáz oldalas regényt (Bereményi Géza: Magyar Copperfield, ajánlom mindenkinek, nagyon tetszett!) és pár nap alatt a végére értem. Vagy az, hogy napközben is ledőltem, amikor fáradt és gyenge voltam. Szokatlan tapasztalatok. Az elmúlt tíz évben egy dologra vágytam, az időre. Arra, hogy a feleségemmel, a gyerekeimmel és nem mellesleg magammal több időt tölthessek, hogy lelassuljak és kilépjek az állandó rohanásból. Négy hetet töltöttem otthon a betegség miatt és nagyon szép időszak volt. Sokat sétáltam a fiammal, játszottam a lányaimmal, segítettem feleségemnek, Kingának és beszélgettem velük.

Évek óta vágyakozom, hogy eljussak oda, hogy napi fél órát imádkozom. Azonban soha nem tudtam a körülményeket megteremteni hozzá: munka, gyerekek, barátok, olvasás, sport, focimeccsek... Hirtelen kaptam időt és egy erős optikát, hogy ne csak a fontos, hanem a lényeges dolgokkal foglalkozzam. Amint jobban lettem, leültem és elvégeztem a napi huszonöt perces kontemplatív imádságomat. Évek óta vágytam rá és a négyhetes otthonlét alatt majdnem minden nap sikerült imádkoznom. Persze, amióta visszatért a munka, alig van rá lehetőségem, nagyon hiányzik. Hiszen egyetlen igazán saját, értékes dolgot tudok adni Istennek, az időmet. (Szűcs Balázs) T

ONLINE. HOGY OFFLINE LÉGY?

Hogyan vegyek részt a misén online?

A tavaszi vírushullám kényszerűen és hamar megtanította a híveket az online miséken való részvételre. Különleges helyzetbe kerültünk és szerencsére gyorsan ki tudtuk alakítani plébániánk webes közvetítéséhez a szükséges feltételeket, híveink, családjaink pedig örömmel találtak rá az azóta is folyamatosan működő csatornára.

Sok szép és sok érdekes tapasztalata van ennek az időszaknak, mert igyekeztünk bekapcsolódni az imádságba, a liturgiába, mégis mindenki magányosan tette ezt és csupán az internet kapcsolt össze bennünket. A beszámolók szerint idővel egyre inkább kiüresedett, szárazzá vált a jelenlét, kevésbé volt vonzó és lelkesítő a bekapcsolódás. Templomaink nyári újranitása után mégis sokan inkább a biztonságosabb és főleg kényelmesebb virtuális misét választották, ha választották...

Az őszi második hullám idejére a püspöki konferencia ismét engedélyt adott a súlyos betegek és a veszélyeztetettek számára az online mise részvételre. Sokak számára jelent ez nagy segítséget, sokan talán azonban csak a komfort miatt választják.

Szeretettel fogalmazunk meg néhány szempontot, amit érdemes megszívlelni, hiszen segítheti az otthoni miserésztvételt, amikor valóban nincs lehetőség a jelenlétre.

- **Kezdd időben!** – Ahogy a hajó vagy vonat indulásáról sem jó lekésni egy-két percet, a misére is készülni kell úgy a technika, mint a körülmények előkészítésével.
- **Készíts alkalmas környezetet!** – Egy gyertya, egy terítők, egy virág, egy kereszt segíthet az elmélyültebb jelenlétben.
- **Ünnepelj méltóképpen!** – Öltözz illően – épp mintha templomba mennél – ünneplő ruhába, hisz ünnepen veszel részt, az Úr vendége vagy.

• **Semmi se zavarjon!** – Kapcsold ki és tedd távol a mobilt, a TV-t, a rádiót, lépj ki az „üzenetriasztást” adó programokból a gépeden. Ha kell, csukd be az ajtót, kérd meg a többieket, hogy ne zavarjanak, hogy semmi és senki ne zökkentsen ki ebben az órában a figyelemből. Minden tevékenységet távolíts el magad körül, ne járkálj, ne egyél, ne foglalkozz mással, ne engedd, hogy külső dolgok elvonják figyelmedet (persze ezzel a templomban is küzdeni kell). Ez az Úr ideje.

• **Otthon is Isten szent színe előtt vagy!** – A templomba lépve térdhajtással köszöntjük a valóban jelenlévő Urat, a misén összeszedett testtartásban éljük át a találkozást, külsőnk és belsőnk összhangjában. Ül tehát kényelmesen, de ne túl kényelmesen (a süppedős fotel álomba von...), ha tudsz, térdelj le az átváltoztatáskor, hisz Isten színe elé helyezed magad – így valld meg neki tiszteleted, hódolatod.

• **A testté lett Ige szól hozzád!** – Készítsd elő a Szentírást, keresd ki a napi szakaszokat, hogy jobban tudd követni az elhangzó tanítást. Keresd, hogy ma mit üzen neked az Úr, aki veled van.

• **Imádkozz hangosan!** – Kapcsolódj be a közös imádságba, válaszokba, énekekbe, legalább így, távolról, együtt imádkozva Isten népével.

• **A szentmiseáldozat!** – Lélekben kapcsolódj Jézus áldozatához, add oda magad, hívd meg szívedbe, otthonodba.

• **Őrizd meg!** – A mise, az imádság végeztével még időzz egy kicsit vele, engedd, hogy visszhangozzon benned ajándéka, békéje, megerősítsen veled maradé jelenléte.

Keresd és várd a lehetőséget, hogy mielőbb újra Isten házában vehess rész szentmisén, már nem csak online, hanem élő módon. T

Lendvai Zsolt ofm

JÉZUS A NETEN - ONLINE MISE SZÁMOKBAN

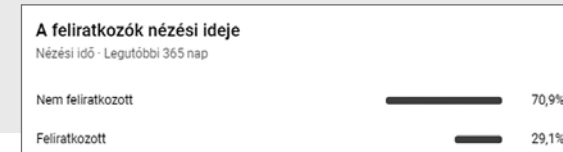
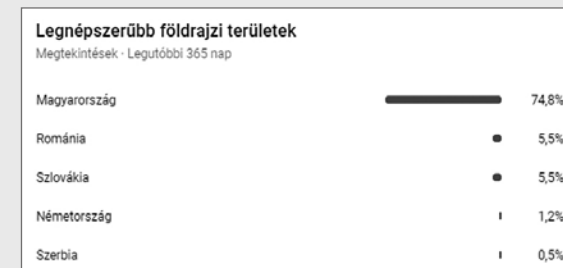
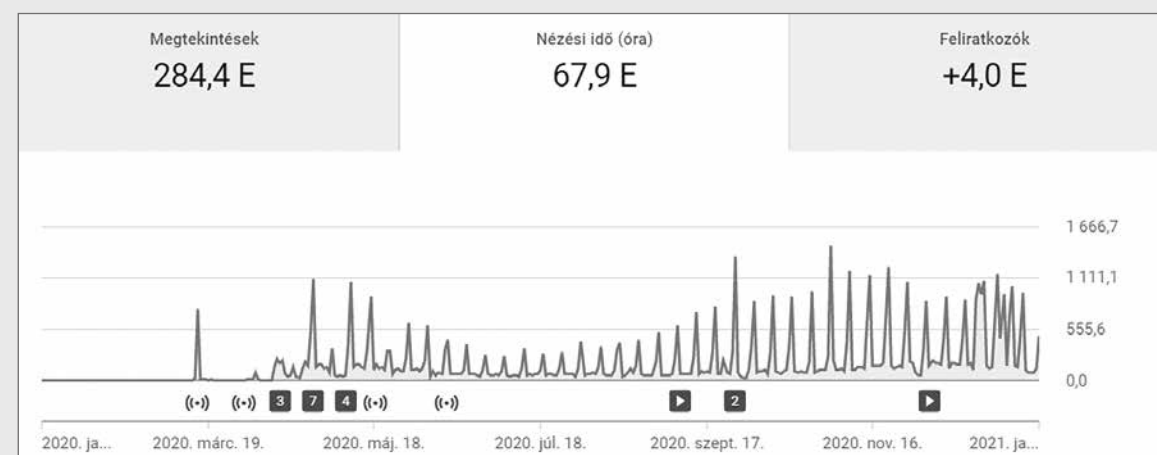
Az Országúti Ferences Plébánia miseközvetítő youtube csatornájának adatai az elmúlt egy évben (a cikk írásának időpontjában)

- 4 ezer feliratkozó
- 285 ezer megtekintés
- 68 ezer óra nézési idő
- A közvetítéseket Európa minden országából nézik, de bekapcsolódnak az USA-ból, Kanadából, Ausztráliából, sőt még Kenyából is.
- A követők több mint fele a hatvanöt évnél idősebbek közül kerül ki, de a középkorúak és a fiatalok is képviselik magukat az online liturgikus térben. A nézők kétharmada nő, egyharmada férfi.

• A liturgiát számítógépről, mobiltelefonról, táblagépről, tv-ről és játékkonzolról is követik.

• A nézők tavasszal voltak a legaktívabbak, nyáron csökkent a számuk, majd télen ismét emelkedett. Az online misén való részvétel látványosan követi a járvány hullámszerűségének menetét. Az aktivitás természetesen vasárnap a legnagyobb, de a hétköznap este hat órai időszáv is igen népszerű.

Az online rendszert a plébánia önkéntesei hozták létre és tartják fenn, köszönjük munkájukat! T

ÜZENET FRANCIAORSZÁGBÓL – EGY ORSZÁGÚTI CSALÁD ÉLMÉNYEI

Il est né le divin enfant...
Megszületett az isteni gyermek...

• **Mi hatan is ott ülünk a Saint-Étienne-du-Mont templomban az utolsó sorban, karácsony éjjelén, életünkben először. Hosszú volt az út idáig, hátrahagytuk az otthonunkat, a közösségünket, Benneteket, a családkunkat és a barátainkat.**

Az új életünk 2016. december 16-án kezdődött Párizsban. A lányaink Léda, Minna, Loli és Paula izgatottan várják a különleges gyertyagyújtást. Mi felnőttek – Balázs és Beáta – egy nap alatt már behurcoltunk több tucat dobozt a csont üres lakásba, bekapcsoltattuk a fűtést, elhelyeztük a matracainkat és feldíszítettünk egy hatalmas karácsonyfát. Rettenetes fáradtság van bennünk és rengeteg kétség. Megszületett az isteni gyermek, éneklí a kórus, és az álomszép hangú kórusvezető, Chantal. Nyolc gyermekes édesanya, aki tizennégy éve szolgálja a közösséget. A legkisebb gyermeke Marie, Down-kóros, akivel majd együtt járunk kis hittanra, s akiről majd a rajzfilmem egyik szereplőjét formálom. Az oltár előtt sok kicsi francia gyermek hallgatja Jézus születésének történetét. Köztük van Agnès is, akivel majd Paula jár a Montbièvre Klubba szerdánként. Azonban akkor, azon a karácsony estén, erről, és annyi minden másról még nem sejtünk semmit. Ám, amint a karácsonyi liturgia otthonosan kanyarog előre, egy dolgot biztosan érzünk: sok-sok hányattatás után hazaértünk, és Krisztusnak hála, otthonra lelhetünk bárhol a világban.

Christe est resuscité! Il est vraiment resuscité.

Emeli poharát francia barátunk a húsvéti asztalnál. Boldog. **Hiszen Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt.**

Az asztala roskadozik a francia gasztronómia válogatott finomságaitól. Boldog, hogy megoszthatja velünk mindazt, ami a számára a legfontosabb. Tizenketten ülünk körül az asztalt. Normandiában vagyunk, a szülei házának kertjében. – Egeszsedre Bolasz! – mondja Pierre-Gilles és egy igen-igen hosszú előadásba kezd a nyárson sült pré salé bárányról, a tengeri csigáról, különböző kagylókról, a mousette-ről és más rákokról, nem is beszélve az osztriga fajtákról. Teszi mindezt olyan magával ragadó örömmel és lelkesedéssel, hogy még a tengeri dolgok fogyasztásától elzárkózó gyerekeink is törnek egy-egy ráklábat és lelkesen elrágcsálják. Pierre-Gilles boldog.

Ez a kép erős és fényes, a feltámadás öröme ragyogja be, de a francia közösség – amelybe a Gondviselés kegyelme vezérelt – évközi vasárnapokon is éppen ilyen. Befogadó és ragyogó. Ami elsőként eszembe jut róluk és melegséggel tölti el a szívem, az az öskeresztényekre emlékeztető vágy, hogy megosszák az ételüket. Az étel és a kultúra a franciák számára abszolút prioritás. Sosem felejttem el, hogy még

alig ismertük egymást, amikor mise után előálltak az első, spontán meghívással: „Nincs kedvetek nálunk ebédelni?” – szegezték nekünk a kérdést. Egymásra nézünk. Hiszen mi egy hat fős család vagyunk... – Már sül a hús a cocotte-ban. – tették hozzá megnyugtatólag. És tényleg sült a hús és tényleg elosztottuk. Kevesebb jutott mindenkinek, de éppen annyival jobban is esett.

Diner de fraternité – a testvériesen megosztott vacsora.

A különleges vacsorát a plébánia képviselőtestülete javaslatára évente kétszer rendezik meg. Akik szeretnének részesei lenni, azok jelentkezhetnek meghívónak vagy éppenséggel meghívottnak. A cél az együttlét, hogy a közösség tagjai jobban megismerjék egymást. Mi is jelentkezünk, először meghívónak. Izgatottan próbálunk felnőni a feladathoz, de szerencsére a képviselőtestület minden kis apró részletet előkészít. Begyűjti és szétosztja a jelentkezéseket, meghatározza a napot és órát, megszerkeszti a meghívó szövegét, még a menüt is előírja. Bevallom, hogy a megküldött recept, amelyet életemben először készítek kilenc teljesen ismeretlen, a legkülönbözőbb korú francia részére, némiképp sokkol. Soha nem hallottam róla. De végül ehető lesz, és a beszélgetés is beindul, úgyhogy némi légszomj után ebből a mélyvízből is partra úszunk. Az est kezdetén mindenki bemutatkozik, majd a vacsora végeztével a hívek a különböző, a plébánia környezetében lévő vacsora helyszínekről egy időben kirajzanak és közös imára gyűlnek össze a templomban. Ott fogyasztják el közösen az egyszerű desszertet is. Nekünk – újonnan érkezetteknek sokat jelentettek ezek az együttlétek, de a régiak is rengeteg új embert ismertek meg. Néhány családdal szoros barátságot kötöttünk, de még azokkal is, akikkel ez csak egy estés „kaland” maradt, egész más-hogy köszöntjük egymást azóta.

Iglu program – hajléktalanok támogatására és fogadására. A plébánia hívei a cserkészek segítségével évente fogadnak a téli időszakban hajléktalanokat, akiket nem csak szállással és meleg ruhával látnak el, de lelki támogatást is nyújtanak. Az elkészített ebédet velük együtt fogyasztják el és igyekeznek segíteni a társadalomba való vissza-illeszkedésüket. A program egyik tartóoszlopa egy kedves barátunk, Thierry, aki egy balesetben veszítette el egyetlen gyermekét, jelenleg munkanélküli, ám kevés nála derűsebb embert ismerünk.

Servante de l'Assemblée – a közösség szolgálóleányai

A ministránsok mellett a hét-tizennégy éves korú szolgálóleányok is aktív szerepet vállalnak a szentmisén, fogadják a híveket, perselyeznek és az oltárra helyezik az oltáriszentséget. A mi lányaink is részt vesznek ebben a szolgálatban. Kis kék köpenyben, mosolyogva köszöntik a templomba lépő híveket és átadják nekik a prédikáció kivonatát és az énekeket, valamint a plébániai aktualitásokat tartalmazó lapot. Karácsonykor ők kínálták távozáskor a híveknek a speciális cukros aprósüteményt, a chouquettes-et. Bizton állíthatjuk, hogy teljesen más így megérkezni a szentmisére. Úgy képezem, hogy az idősebb, egyedül élő hívek számára ez az egyszerűségében is különleges fogadtatás még inkább fontos.

Gépfegyverrel vigyáznak ránk

A katolikus közösséget egészen más világ veszi körül a végeletekig szekularizált Franciaországban, mint amihez otthon hozzászoktunk. Hosszan lehetne sorolni azt amiből itt, a keresztényeket övező, sokszor tudatlanul közönyös környezet összeáll, és persze ugyanígy sorolhatnánk az ismét-

lődő terrortámadásokat, az állandó fenyegetettséget. Számunkra nehéz mindezt látni, a saját mindennapjainkban megszokni, ahogy azt is, hogy a vasárnapi misére érkezve gépfegyverrel a kézben állnak a katonák a templomajtóban. Vigyáznak ránk. De azt gondoljuk, hogy éppen ez óriási erőt is ad annak a közösségnek, ahová itt tartozunk. Erőt, olyan nyitottsággal, egymás felé fordulással, a megosztás gesztusainak gyakorlásával, ami példaértékű. Az egymásra utaltság, a közösségért való közvetlen felelősség minden-napi átélése szövi át a plébániai életet, a hétköznapiakat és az ünnepeket is.

Karantén – közel kerültetek hozzánk

A tavaszi-őszi korlátozások alatt nem lehetett misét tartani, az itteni plébániánk – a francia oktatási rendszerhez hasonlóan – messze elmaradt az Országút mögött a digitális átállással, így magától értetődő volt, hogy vasárnaponként az országúti 10-es misére „megyünk”. Bár néhányan meglátogattak bennünket az elmúlt évek során, ami nagy örömet jelentett számunkra, a találkozás hiányos és félelmeiktől terhelt karantén idején sokat adott, hogy láthattunk Benneteket, és az is, hogy az anyanyelvünkön hallgathattuk a szentmisét. Hálások voltunk, hogy virtuálisan Veletek lehetünk, ittuk Zalán atya, Gorove Laci szavait. Az országúti közösség lelki megújulását imáinkkal kísérjük, és néhány napja vettük kézhez, a Szelényi család figyelemességének köszönhetően, a plébánia 250 éves múltját összegző gazdag kötetet, amely lehetővé tette azt is, hogy felidézzük a Veletek töltött felejthetetlen pillanatokat.

A feltámadás reményébe vetett hittel már a nyárra gondolunk. A lányaink izgatottan várják a legeslegszebb 2. sz. BIK cserkészcsapat táborát, mi pedig bízunk, hogy in situ is együtt lehetünk Veletek újra, az idei családós táborban. Ámen. T

KEDVES ALKOTÓ KICSIK ÉS NAGYOK!

A korábbi évekhez hasonlóan idén is hívjuk az óvodás és iskolás korosztályt a plébániai **rajzpályázatra**. Az alkotásokat a **Templomunk szentjei témakörben** várjuk. Választani nemcsak a főoltár szentjei közül lehet, hanem bármelyik mellékoltár szent életű alakja megrajzolható. Külön díjazzuk majd azokat az alkotásokat, ahol egy-egy szent életét vagy tevékenységét képregény szerűen jeleníti meg az alkotó. ☺

A művek leadásának határideje 2021. május 24. Idén is izgalmas ajándékokkal készülünk a megmérettetésre. **A díjakat június 6-án vasárnap a családos mise végén adjuk majd át.**

Kérjük a szülőket, hogy a rajzok hátoldalára kerüljön fel:

- a választott szent neve,
- gyerek neve, kora, ovis csoportja/ sulis osztálya,
- egyik szülő neve, mobil elérhetősége.

Köszönjük!

Balázsdí-Szabó Nóra

Az alábbi mondat szavait – a két betűsöket kivételével – keresd ki az ábrán, és húzd át. A szavak minden irányból, fel-le, átlósan és vízszintesen, előre-hátra, de folyamatosan olvashatók. **A megmaradt betűket összeolvasva megkapod a kérdésre a választ.**

NYOLC IRÁNY- BAN FEJTÖRŐ 	M	A	M	L	T	MI ISTEN TERVE? Hogyan fogja megszabadítani az emberiséget a bűntől?							
	E	E	Z	L	R								
	N	V	G	E	É								
	A	A	Z	K	Z								
	A	L	I	S	E	N	E	T	S	I	A	T	T
	E	L	N	T	E	M	N	R	U	V	R	E	Í
	H	O	K	O	G	E	É	Y	J	D	C	É	G
	Z	K	U	I	Y	S	A	N	S	Z	O	E	E
	N	V	E	G	Z	D	É	S	Y	É	M	M	S
	V	E	É	H	L	S	V	Á	L	Í	A	T	G
J	Z	A	O	M	E	Ő	G	A	Z	T	E	E	
S	Z	É	G	Y	E	N	K	E	Z	N	E	M	
M	B	E	Y	R	E	K	E	T	T	N	I	M	

ISTEN, az Úr MEGSEGÍT, EZÉRT NEM VALLOK SZÉGYENT. ARCOMAT MEGKEMÉNYÍTEM MINT A KÖSZIKLA, s TUDOM, HOGY NEM KELL SZÉGYENKEZNEM.

ORSZÁGÚTI CSALÁDOS TÁBOR · 2021

Az idei esztendő szebb reményében ringatózó Testvéreim! Ha a 2020-as évre tekintünk, akkor sokunknak összerándulhat a gyomra és mint egy fekete, sok nehézségekkel terhelt esztendőre gondolunk rá vissza. Na de nem így van ez, ha az ugyanezen évben megrendezett **családosi táborunk** jut eszünkbe. **A közösségünkkel töltött idő teljesen feledtette a gondjainkat és imában, szeretetben tervezhettük plébániánk jövőjét.** Bármit is tartogasson számunkra az idei év:

Gyertek idén is Somogydöröcskére!
(Somogyi Fészter: <http://www.somogyifeszter.hu>)

Aki eddig figyelt annak a helyszín nem kérdés, sőt megvan az időpont is. Mindenki tervezgethet, lefoglalhatja a szabadságát, hisz lehetnek olyan munkahelyek, ahol a kialakult helyzet miatt már most az év elején, előre meg kell adni ezek tervezett idejét.

Tehát az időpont: 2021. július 21.
(szerda) délutántól július 25. (vasárnap) ebédig.

A program alakulóban. Ha bárkinek ötlete felajánlása van keressen bátran:
fbiczi@gmail.com

Pax, Biczi Ferenc

A rejtély megfejtése: AZ AZ ISTEN TERVE HOGY JÉZUS A SZENVEDÉSEVEL VÁLTOZTATJA MEG AZ EMBEREKET

PLÉBÁNIAI PROGRAMOK – 2021. TAVASZ – NYÁR

– A programok a járványügyi korlátozásoktól függően változhatnak!

- március 27. szombat 9.00 – **A templom ünnep előtti nagytakarításában** szeretettel kérjük a testvérek segítségét!
- március 28. **Virágvasárnap** 9.45 – **Barkaszentelés és körmenet, ünnepi szentmise**
- Gyülekezés az udvaron, barkát vagy virágos ágat hozzunk magunkkal
- március 29-31. **Nagyhét, Nagykedd, Nagyszerda**
- Gyóntatás – 7.20-12.00, 17.00-19.30
- április 1. Nagycsütörtök
- 7.30 – **Lamentáció**
- **Gyóntatás** – 7.30-12.00, 16.00-19.00
- 18.00 – **Ünnepi szentmise az utolsó vacsora emlékére**, utána virrasztás
- április 2. **Nagypéntek**
- 7.30 – **Lamentáció**
- **Gyóntatás** – 7.30-12.00, 16.00-19.00
- 15.00 – **Keresztút**
- 18.00 – **Urunk szenvedésének ünneplése**
- április 3. **Nagyszombat**
- 7.30 – **Lamentáció**
- **Gyóntatás** – 7.30-12.00, 16.00-20.00
- A szentsírnál egész nap imádkozva készülünk az ünnepre
- 20.00 – A feltámadást ünneplő **Húsvéti vigília és ünnepi szentmise**, körmenet
- április 4. **Húsvétvasárnap**
- Szentmisék és gyóntatás a vasárnapi rend szerint
- **Ételszentelésre** a misék után a sekrestyében lesz lehetőség
- április 5. **Húsvéthétfő** – Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor, gyóntatás a szentmisék előtt
- április 16. péntek – **Egésznapos szentségimádás**
- április 17. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje**
- április 22. csütörtök 19.30 – **A Házasság esték** sorozat keretében Süttő Márta „Anyósok, Apósok, Menyek, Vejek... ki mit tehet a generációk közötti jó kapcsolatért?” címmel tart előadást és beszélgetést a hittanteremben
- április 25. vasárnap, **Hivatások világnapja** – Papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk és a ferences növendékképzés támogatására gyűjtünk a szentmiséken
- májusban – A hétköznapi esti szentmisék végén **Loretói litánia**
- május 2. vasárnap 10.00 – A családosi misében lesz az idei **elsőáldozás**, imádkozzunk értük és családjaikért!
- május 9. vasárnap 16.30 – Kapitány Dénes orgonaművész **hangversenye**
- május 15. szombat 17.00 – **Óvodások szentmiséje**
- május 16. vasárnap 10.00 – **Jubiláns házaspárok megáldása**, majd közös **bográcsos ebéd** a kolostor udvarán
- május 21. péntek – **Egésznapos szentségimádás**
- május 23. **Pünkösdszombat**
- június 5. szombat 17.00 – **NEK szentségimádás**
- június 6. vasárnap, **Ürnapja** – Krisztus Szent Teste és Vére ünnepe
- június 13. vasárnap 16.30 – Lakner-Bognár András orgonaművész **hangversenye**
- június 18. péntek – **Egésznapos szentségimádás**
- július 16. péntek – **Egésznapos szentségimádás**
- augusztus 15. vasárnap, **Nagyboldogasszony** – Szűz Mária mennybevitelének ünnepe
- augusztus 20. péntek, **Szent István király ünnepe** – szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor

ISTENTŐL ÁLDOTT. BÉKÉS. ÖRÖMTELI ÉS KEGYELEMTELJES HÚSVÉTOT KÍVÁNUNK MINDENKINEK!

A BUDAPEST ORSZÁGÚTI SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik 600 példányban.
Felelős kiadó: fr. Lendvai Zsolt ofm plébános
1024 Budapest, Margit krt. 23.
06 1 212-5628 (porta) és 06 1 315-0944 (plébánia – irodai időben)
orszagut@ferencesek.hu
orszagutiferencesek.hu
facebook.com/orszagutiferencesek/

Grafikai tervezés, tördelés: Kohán József • kohan.jozsi67@gmail.com

**52. NEMZETKÖZI
EUCCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS**

**BUDAPEST | 2021.
szeptember 5-12.**

**Minden forrásom
belőled fakad!** Zsolt 87,7

TALÁLKOZZ Jézussal BUDAPESTEN!

NEK – 2021: FELKÉSZÜLÉS ÚJRATÖLTVE!

2020-ban sok minden másképp alakult, mint ahogy terveztük. Világmeéretű rendezvények maradtak el, így hasonló sorsra jutott az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is, amelyet 2020 szeptemberében Magyarországon tartottak volna.

... A kongresszus terv szerint ...
2021. Szeptember 5-12.
... között kerül majd megrendezésre. ...

Ám a helyzet mégsem ilyen egyszerű: vajon lesz-e már lehetőség szeptemberben tömegrendezvényt tartani? Milyen más, a járvány helyzethez alkalmazkodó programsorozatot lehetne szervezni?

Tavaly nyáron **Erdő Péter bíboros** levélben kérte meg a kongresszus meghívott előadóit és tanúságtevőit, hogy videoüzenetekben meséljenek arról, hogyan hatott rájuk és közösségükre a járvány, a bezártság és mit jelent számukra az Eucharisztia. Így született meg az online előtalálkozó, amely pontosan azon a héten zajlott, amelyre a **NEK**-et eredetileg tervezték. **Ferenc pápa** is üdvözölte a résztvevőket és elmondta, hogy nagy hittel és örömmel várja 2021 szeptemberét. Az előadókkal készült videók és sok más érdekes előadás és aktuális híryanag is megtalálható a kongresszus youtube csatornáján, melynek neve: „**52nd International Eucharistic Congress**”.

A járvány miatt tehát a kongresszus szervezésében is a vártnál jóval nagyobb hangsúlyt kaptak az online formák: előadások, riportok, de az interaktív összejövetelek lehetősége is. Ennek ellenére bizakodva reméljük, hogy idén ősszel a kongresszus „offline”, azaz élőben is megtartható lesz. Ezzel kapcsolatban egyelőre még biztosat nem lehet mondani. A szervezők abban bíznak, hogy Húsvét után már nagy valószínűséggel fel lehet mérni, hogy mire lehet számítani szeptemberben.

Foglaljuk imáinkba az eucharisztikus kongresszus sikeres megvalósulását, Magyarország és az egész világ megtéréséért! Önkéntesek jelentkezését is várják a szervezők, akiktől minimum 3 nap (műszak) vállalását kéri a kongresszuson. Ennek módjáról és sok más gyakorlati kérdéstről olvasható tájékoztató a kongresszus honlapján (<https://www.iec2020.hu/hu/gyik>).

— Országúti Ferences Plébánia / SAs —